XX. évfolyam 19. szám — Ára: 1 forint — 1964. május 7

Balázs-Piri Balázs rajza

— Drága fiatalúr, ugye, esküvő után számíthatok magukra?

(Revünk a 8—9. oldalon)

Találkozás egy öttalálatossal

– Bácsi, tanult maga matematikát?
– Nem én, öcsém . . .
– Na, tessék!

Kedves Ludas Matyi!

Ma történt velem, a 15-ös autóbuszon. Viszonylag kevesen voltunk s a kedves, pirospozsgás, teltkarcsú ülőkalauznő ráért beszélgetni. Illetve: panaszkodni. Zokszavai a kocsivezetőt illették, aki szerinte — igyekszem szószerint idézni — „egy rohanásmániás őrült akinek egyetlen istene az esztelen száguldás, aki nem néz se embert, se utcát, csak robog, mint egy megszállott."

A továbbiakban még azt is elmondta, hogy véleménye szerint jobb lenne az ilyet már eleve lecsukni, mielőtt több embert halálragázol, s hogy ő maga — mármint a kalauznő — többízben elkérte magát a 15-ösről, mondván: ilyen elviselhetetlen motorbolonddal ő nem tud és nem mer egy kocsin dolgozni.

— Hát istenem — próbáltam enyhíteni a dolgot — biztos fiatal még.

— Az — felelte a kalauznő. Majd megvetéssel tette hozzá: — És ráadásul még a férjem is!

R. Gy.

Megnyugvás

Tudja, az a fontos – magyarázta egy ismerősöm –, hogy ha az ember ideges, föltétlenül kutassa ki az okát. Anélkül képtelen megnyugodni.

Az illető középkorú, kissé kövérkés, kopaszodó, de gondosan fésült, lelkiismeretes munkaerő hírében álló tanácsi dolgozó. Jóindulatúan oktató hangsúllyal folytatta:

– Valamelyik nap embertelenül ideges voltam, ingerült, nyugtalan, rosszkedvű, és nem tudtam, mitől. Mi van velem? – kérdeztem. Nem tudom! – válaszoltam. És ebben a pillanatban világosan megértettem, hogy ha nem jövök rá, mitől vagyok ideges, akkor elvesztem.

– Lázasan töprengtem, de minden eredmény nélkül. Talán a patagóniai földrengés? Hát... igen, igen, csúnya dolog, nem mondom. Megindul a föld, megreped, reng, morajlik, házak összeomlanak. Szóval szomorú dolog, de én nem tehetek róla, nem én csináltam. Hol is van az a Patagónia?

– Így tűnődtem, aztán tovább kerestem az okot. A polinéziai szökőár? Hamarosan rájöttem, hogy akármilyen kellemetlen dolog az ilyesmi, attól nem lehetek ideges, mert noha közel lakom a Dunához, nem hiszem, hogy a szökőár idáig elér.

– Talán mert kitört az Etna? Istenem, mit csináljon? Ha tűzhányó lennék, én sem tennék mást. Persze, elég baj ez sok szerencsétlennek, de úgy látszik, nagyobb körültekintéssel kellene megválasztaniok az embereknek a lakóhelyüket. Ha például én a Belvárosban a legkisebb vulkánikus jelenségeket tapasztalnám, azonnal elköltözném. Megállapítottam azt is, hogy a ciprusi helyzet sem boríthatta fel a lelki nyugalmamat, nem lévén sem török, sem ENSZ-haderő, s Grivasz sem kérdezi meg tőlem, hogy jöjjön-e vagy maradjon.

– Így mentem végig valamennyi idegesítő jelenségen. Tornádó? Néha nálunk is rossz az idő. Tűzvész? Ha már meghódítottuk a tüzet... Pusztító vihar? Villámcsapás? Hopp, megvan! Erről a szóról, villámcsapás, hirtelen eszembejutott az ok! A hatos villamoson a kalauz megyanúsított, hogy nem váltottam jegyet. Kétszer is rámszólt, hogy „kérem a jegyet ott elöl!" És amikor sértődötten megmutattam neki a vonaljegyet, amelyet ő maga adott, akkor sem kért bocsánatot, talán félt, hogy leesik az aranygyűrű az ujjáról. Csak morgott, mintha csak azt mondta volna, hogy na jól van, most az egyszer megmenekültél. Nem csoda, hogy felizgattam magamat, később már arra sem emlékeztem, hogy mitől, csak minden porcikám táncolt az idegességtől.

– És ezzel el is múlt az idegessége? – kérdeztem.

– Persze! – válaszolt mosolyogva. – Gondolatban meghúztam a kalauz fülét, jól összeszidtam, s amikor az ipse minden ízében remegve esedezett bocsánatért, már oly nyugodt voltam, mint az aludttej.

Mi tehát a nyugalom titka? Emlékezőképesség és önérzet.

Feleki László

Zenekedvelő huligán

Tökéletes

– Ez a mi újdonságunk! Beépített zsebrádióval!

A KÖRÜLTEKINTŐ MENYASSZONY

Mr. John Webber, az amerikai Long Island legelőkelőbb szállodájának tulajdonosa, aki rengeteg esküvői díszebédet rendezett már (világcsúcsnak számít a 32 díszebéd egy napon), elmondotta, hogy a legkülönösebb élménye egy New-York-i lány esküvőjéhez fűződik. Az ifjú hölgy megrendelte a díszebédet két héttel az esküvő előtt, mindent pontosan megbeszélt vele, a teríték színétől kezdve az italokig. Webber elismerően jegyezte meg, hogy milyen jó, ha valaki ennyire törődik a legkisebb részletekkel is. A lány bólintott:

– Már csak vőlegényről kell gondoskodnom!

Egy hét múlva az is megvolt.

Dél-amerikai tabló

Hegedűs István rajza

tapintat

Szeretném megkérdezni... A feleségem is mondta, hogy kérdezzem meg... Mert mégiscsak...

Verpeléti hajlott háttal, oldalra hajtott fejjel, zavartan állt a főnök íróasztala előtt.

— Mi az a mégiscsak?!

— Mégiscsak furcsa, ugye, hogy én nem kaptam fizetésjavítást. A Kiss kapott, a Zimmermann kapott, a Nagy kapott, csak én nem kaptam...

— Látom, érzékenyen érintette ez a mellőzés...

— Hát ugye — dadogta Verpeléti egyik lábáról a másikra állva —, mégiscsak...

A főnök részvétteljes, megértő pillantást vetett a beosztottjára.

— Kérem, én tiszteletben tartom az ön érzékenységét... Ön meg van bántva... Szeretett volna egy kis fizetésjavítást kapni, és nem kapott.

— Nem, kérem, nem kaptam...

— Ezért ön most ideges egy kicsit, igaz? Nem is kicsit, nagyon. Látom. Egészen fel van dúlva.

— Hát, ugye, mégiscsak... Pont én...

— Látom a szemén, hogy szomorú...

— Olyan messziről is tetszik látni?

— Ilyen messziről is...

— Tessék mondani, nem kaphatnék én is...

A főnök közbevágott:

— Kérem, én már intézkedtem.

— Tehát kapok? — reménykedett Verpeléti.

— Nem kap, de utasítást adtam a kollégáinak, hogy egy szót se szóljanak arról, ami önnek, látom, fáj, és én megértem... Utasítást adtam nekik, hogy ne beszéljenek erről a témáról és ne is emlegessék azt, ami rosszul esik önnek... Megmondtam a kollégáinak, kíméljék az ön idegeit, mert azok becsesek nekünk...

— Nagyon szépen köszönöm, de...

— Néhány nappal ezelőtt járt itt valaki nálam, nem akarom megnevezni, aki megpróbált rosszat mondani önről...

— Rólam?

— Önről. De legyen nyugodt. Én megvédtem, mert tudom, hogy úgy is fel van zaklatva, és ezt meg is mondtam az illetőnek: Verpelétit ne bántsa, szegény, úgyis nagyon odavan. És ha már nem kap azt, amit mások kaptak, akkor legalább ne bántsuk...

— Köszönöm — rebegte Verpeléti —, de nem lehetne egy kis, egy icipici...

— Ki ne mondja! Csak nyugtalan lesz. A maga érdekében mondom.

— Ön nagyon jó...

— Tegnap, a büfében, valaki, a neve nem fontos, ki akarta gúnyolni önt... Mindenki előtt. Én imádom a humort, magam is szívesen gúnyolódom, ha erre mód és alkalom nyílik, de pont önt gúnyolják? S pont akkor, amikor én nem javasoltam arra, tudja, mire, és ön úgyis egészen megrendült... Azonnal közbeszóltam és rendreutasítottam az illetőt...

— Nem is tudom, hogyan köszönjem meg...

— Ne köszönjön semmit. Én köszönöm önnek, Verpeléti kartárs, áldozatkész, hősies munkáját...

— Ó, főnök elvtárs...

— Köszönöm önnek, hogy mindig ott van a gáton és szorgalmasan, fáradhatatlanul, éjt-nappallá téve tölti ki a rubrikákat...

— Ó, én...

Verpeléti meghatottan, könnyes szemmel távozott a főnök szobájából és csak odakünn vette észre, hogy a fizetése maradt a régi.

Mikes György

Egy szociális otthonban

– Az én fiamnak Fiat 1500-asa van...

Éjjeli műszak

Korán kezdi...

– Az én életem egy kész kisregény...

a PIACRÓL élünk

(Kívül-belül tatarozzák a házat. Az egyik lakótárs az ott dolgozók egyikével beszélget.)

— Nagyon lassan haladnak a tatarozással, kérem szépen...

— Sose tessék ezen búsulni...

— Megbolondulunk ebben a felfordulásban, piszokban, malterban...

— Megszokja ezt az ember.

— Ha szabad kérdeznem, mégis mikorra várható, hogy elkészülnek?

— Az attól függ...

— Mitől például, kérem szépen?

— Hogy milyen lesz az időjárás.

— Mondjuk nagyon jó lesz...

— Egy napot sem esik?

— Nem!

— No, akkor nyolc hét múlva megvagyunk.

— Szabad legyen felhívnom szíves figyelmét arra, hogy négy hét a vállalási idő.

— Az igaz. De sosem lehessen tudni...

— Mit?

— Hogy mi jön közbe.

— Mi jöhet, ha szép az idő?

— A szomszéd épületen is dolgozunk...

— Azért még elkészülhet a miénk, kedves szaktársam, határidő előtt is.

— De ha odamegy a tégla, a mész, a cement...

— Miért menne oda, kérem szépen, ha ide kellene jönnie?

— Az attól függ...

— Mitől például?

— Hogy itt milyenek a lakók.

— Jó lakók vagyunk mi, kérem szépen...

— Ott is jó lakók vannak...

— Ez csak nem akadály, hogy határidő előtt végezzenek nálunk?

— Nem mondom, ez is megeshet.

— S mitől függ?

— Hogy lesz-e elég cső eternitből, vasból, bergmanból; lesz-e anyacsavar, Holländer-anya, sasszeg, szigetelőszalag, rézhuzal pucéran és PVC-ben, ajtózár kallantyúval, kilincs füllentyűvel és minden.

— Úgy tudom, anyagban most nincs hiány.

— Van is, meg nincs is! Csak az a pláne, hogy ez az épület kapja-e vagy a másik.

— S az mitől függ?

— Attól, hogy mink hogyan osszuk el.

— Vagyis, hogy előbb oda és később ide, vagy előbb ide és később oda...

— Pontosan erről van szó.

— Értem, szakikám! De most már beszéljünk egymással úgy, mint férfi a férfival.

— Rajtam nem múlik, kérem.

— Például egy kis célprémium...

— Mennyi lenne?

— Mondjuk lakónként ötszáz. Hat lakás háromezer forint.

— Az bizony jót tenne a határidőnek, kérem.

— Előrehozná?

— Legalább egyharmadával, kérem.

— Ha esik, ha fúj?

— Akkor is, kérem szépen.

— Anyag is lesz?

— Bőven, kérem.

— No, akkor megegyeztünk.

— Még nem, kérem, tisztelettel.

— Itt az első ötszáz forint.

— Most már meg, kérem tisztelettel.

Földes György

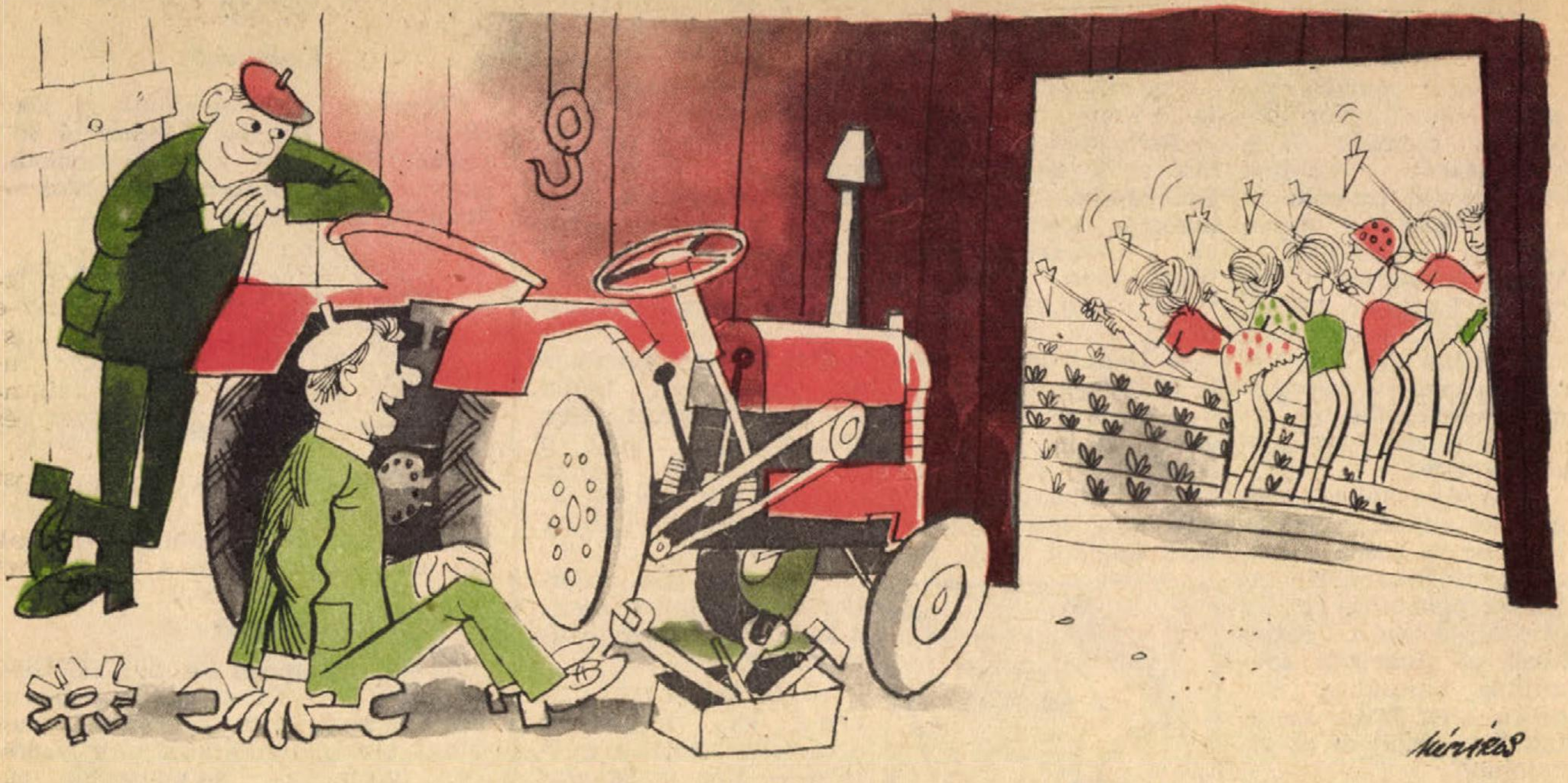
Jucika kirándul

Pusztai Pál rajza

Tavaszi nosztalgia

Mészáros András rajza

– Nagy kár, hogy csak a gépek romlanak el!

Rendőrségi hírek

Rövid időn belül két újsághírt is olvastam az angol rendőrök szinte hihetetlenül példás szolgálati fegyelméről. Árnyalati különbségektől eltekintve, mindkettő arról szólt, hogyan kísérte be, bilincselte meg, jelentette fel, és dugta börtönbe két angol rendőr – saját magát!

Úgy érezték, hogy a szolgálat során hibát követtek el, és ezért gondolkodás nélkül átadták magukat az igazságszolgáltatásnak, kemény szavakkal emelve vádat önmaguk ellen.

Kíváncsian várom: adódik-e harmadik eset? Elképzelem, hogy súlyosabb bűntényről lesz szó, és ilyenféle tudósítást olvashatunk majd:

„John Buck hőstette. John Buck, sohói rendőrtiszt egy gyilkossági ügy nyomozása során arra a minden kétséget kizáró megállapításra jutott, hogy a szóbanforgó emberölést ő követte el.

Pillanatnyi habozás nélkül utasította saját magát, hogy feltűnés nélkül kövesse őt. Ő vonakodott. Dulakodás támadt. Közte és közte. A gyilkos kiszakította magát a rendőrtiszt karjaiból, és kést rántott elő. Kényszerhelyzetben lévén, az viszont a revolveréhez kapott. Közben azonban ő egy hatalmas horogütéssel leterítette őt, és futásnak eredt a gyorsan sűrűsödő londoni ködben. Már úgy látszott, hogy egérutat nyer, amikor magához tért kábulatából, és utána lőtt. A nagy távolság ellenére is biztosan célzott. Ártalmatlanná tette.

A kormányzat John Buckot bátor tettéért a legmagasabb kitüntetésben részesítette. Egyidejűleg politikai jogait tíz évre felfüggesztette.

(k. a.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS HIÁNYCIKK, NAGY MÉREG

A napokban befűzős irattartó dossziét akartam venni. Nem valami nagyszabású bevásárlás, egy forint harminc fillérbe kerül ez a szerény kis papíráru – ha van. Nem kaptam sem az egyik, sem a másik, sem a harmadik, sem a tizenötödik üzletben. Mindenütt sajnálkozva közölték velem, hogy nincs. Volt olyan eladó is, aki megkérdezte tőlem: hol élek?... Pedig sem fókazsírt, sem élő kengurut, sem plutóniumot nem akartam venni, csak irattartót.

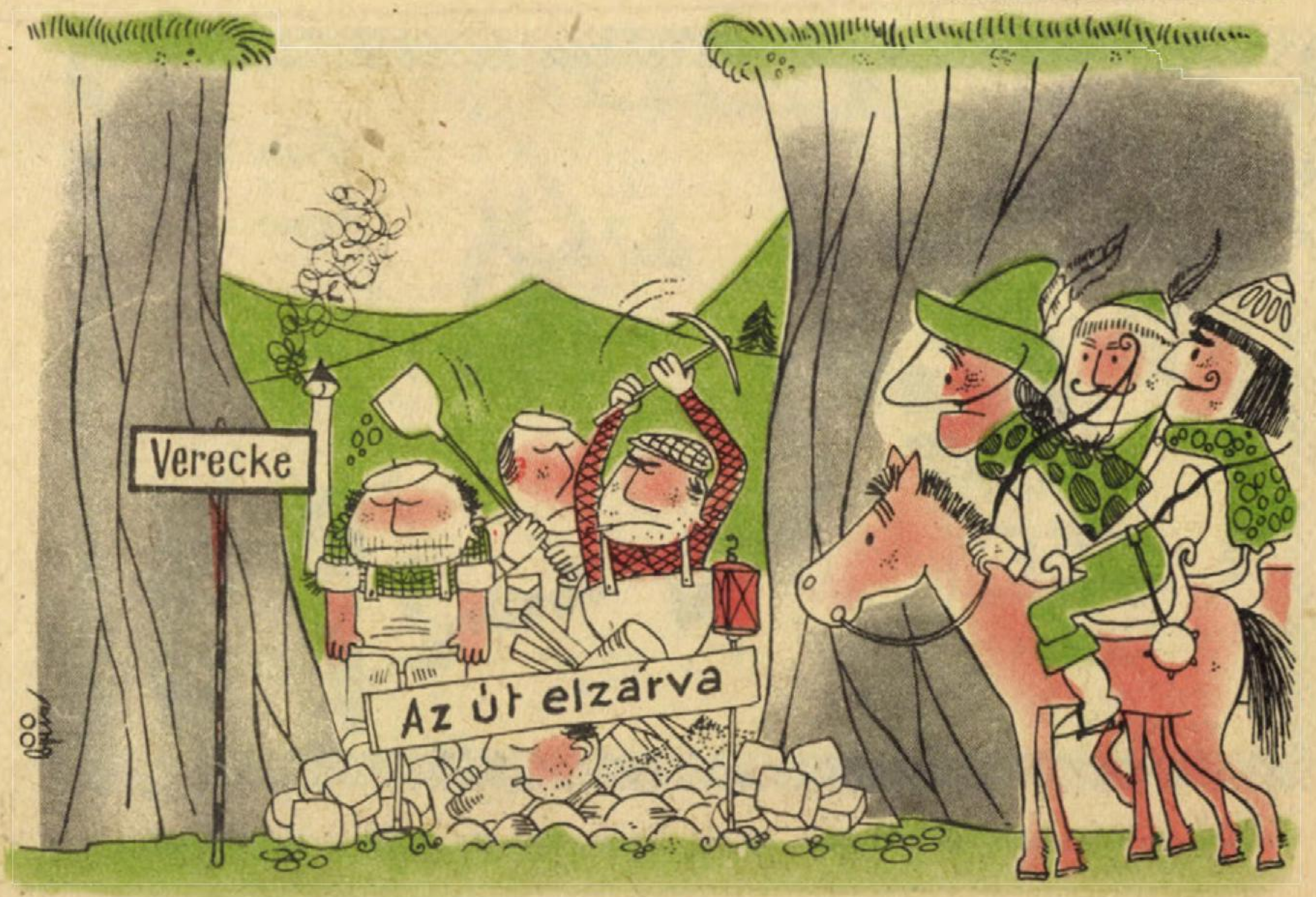
Várom a Papírneműgyár magyarázatát. Hátha abból megtudjuk, hogy a szóbanforgó cikket gyártó gépeket szabotőrök megrongálták, a szükséges nyersanyag elakadt a Csendes-óceánon, a KÖJÁL megállapította, hogy noha a fogyasztói ár csak 1,30, fogyasztása káros az egészségre, s különben is előbb a narancsot és a régi tánclemezeket kell eladni.

Hopp, megvan! Most látom, hogy a dosszié hivatalos neve „Gyorsfűző". Lehetséges, hogy ezt a cikket ezentúl valamelyik fűző- és haskötőkészítő üzem állítja elő? Csak ne tartson sokáig az átállás!

(f—l)

Ősi örökség

Balázs-Piri Balázs rajza

HAJSZA EGY LÁNY ELLEN

— Bollai Marika vagyok — emelte rám ibolya-kék szemeit. — A közvetítőből küldtek ide. Tessék, az irataim.

— Pompás — mosolyogtam rá bátorítón. — Vegye le szépen a kabátját, foglaljon helyet. Jókor jött, most nagy szükségünk van megbízható, ügyes és szorgalmas munkaerőre.

Belelapoztam az igazolványokba.

— Amint látom, maga csak a múlt héten fejezte be az adminisztrátori tanfolyamot. Következésképpen itt, a mi hivatalunkban csatlakozik a dolgozók sokmilliós táborához. Engedje meg, hogy szeretettel üdvözöljem ez alkalomból.

— Nem egészen így van — helyesbített félénken. — Ez nekem már a negyedik munkahelyem lesz.

— Nem tréfál? Már három helyen fordult meg? Ilyen rövid idő alatt? Szinte hihetetlen!

— Pedig így történt — sóhajtott nagyot Marika. — Amint megkaptam a munkakönyvemet, rögtön kereset után néztem. De a Lemezfonóban csak nyolc percig maradhattam. Nem volt nagyobb szerencsém a Rosta és Subler Műveknél sem. Tegnap aztán a Lécex-ből az első negyedóra múltán már menekülnöm kellett.

— Miért?

— Mindhárom helyről — ugyanazért — hajtotta le szomorúan a fejét — Bocsásson meg ... nehéz erről beszélnem ... Kiábrándító, szörnyen kínos és ízléstelen dolog ez ... Persze, tudom, hogy nem általános, nem minden férfi ilyen ...

— Dehát mégis, miféle férfiakról van szó?

— Azokról — válaszolta sírós, elcsukló hangon —, akik ennél a három vállalatnál a felvételeket intézik ... és akik anélkül, hogy rajtam a legcsekélyebb hajlandóságot láthatták volna ... erre esküszöm ... durván rámtörtek és azt kívánták ...

— Ne is folytassa, kartársnő — veregettem meg a kezét — helyettük is restellem magam. Nyugodjék meg, nálunk ilyesmi nem fordulhat elő. Nem vagyunk angyalok, de minden emberi érzésből kivetkőzött dúvadak sem. Majd meglátja.

— Köszönöm, nagyon köszönöm — morzsolt el egy könnycseppet a szeme sarkában.

— Nem jár ezért semmiféle köszönet — folytattam — Ennek így kell lennie, mert így helyes. És most, legyen szíves, tegyen be két másolattal egy cégjelzéses papírt az írógépbe. Azon a kis asztalkán mindent megtalál ...

Még ki sem mondtam az utolsó szót, Bollai Marika felugrott. Egy másodpercig rémülten meredt rám. Aztán, magához szorítva kabátját, táskáját, néhány őzike ugrással az ajtónál termett. Csak amikor már a kilincsen volt a keze, akkor fordult újra felém.

— Hát maga is? — lihegte, és virágszirom arcát eltorzította a gyűlölet. — Hát maga sem különb a többinél?!

— De kérem — csitítgattam —, valahogyan félreértette, amit mondtam. Én mindössze egy levelet akartam diktálni. Azt akartam, hogy elkezdje a munkát!

— A többiek is pontosan ezt akarták — sziszegett vissza. — Gépelni, meg gyorsírni, meg kimutatásokat egyeztetni, csavarni a számoló gép karját! Hát már egyetlen igazi férfi sincs ebben az országban?!

Olyan erővel csapta be az ajtót, hogy kilazult a tok, és a mennyezetről leszakadt vagy két tenyérnyi vakolat.

Kürti András

Vannak még csodák

– Gyanús ez az alak. Ezerforintos cechet csinált, és nem kért hivatalos számlát ...

Ezt olvastuk...

Emberevő?

Öreg bányászról olvastunk az Esti Hírlap egyik tárcájának bevezető soraiban. Rövidesen kiderült azonban, hogy a történet rokonszenves hőse – kannibál. Így ír a szerző:

„Bejáratott, éles fogínyével elharapta a száraz kenyérhéjat, a vastag libacsontot.
Ha ugyan liba is akadt az asztalra.
Hát akadt.
Még négy egészséges gyerek is"

A továbbiakból kiviláglik, hogy saját gyerekeiről van szó, és elfogyasztásuk esze ágában sem volt. De bennünket akkorra már kirázott a hideg.

Rejtély

Az Esti Hírlapban kis cikk tájékoztat arról, hogy Szmolenszk közelében egy tó fenekén olyan kincsek után kutatnak, amelyeket állítólag még Napóleon parancsára süllyesztettek el. „Megállapították a víz elemzéséből – olvassuk –, hogy annak rendkívül magas az arany- és ezüsttartalma."

Csodálatos vize lehet ennek a tónak. Oldja az aranyat és az ezüstöt.

Miért sírt fel a csecsemő?

A Lobogó című lap életrajz regényében olvastuk:

„Hatvankét éve, 1902. január 31-e hózivataros délutánján Aradon, a *Szamos* mentén álló kis házban éles hangon felsírt egy csecsemő."

Mi sejtjük, miért sírt fel a baba! Megérezte, hogy hatvankét esztendő múltán szülővárosát egy író bácsi a Maros partjáról átteszi a Szamos partjára.

Hogyan kerül a cipő a vállra?

A Kortárs egyik tanulmányában találkoztunk az alábbi mondattal:

„A jóllakott polgár, a gyártulajdonos időnként vállára veszi koturnusát, és állampolgárként jelenik meg."

Miért kell ahhoz vállra venni az ógörög színészek magasító fatalpát, hogy a gyártulajdonos, vagy a jóllakott polgár – állampolgárként jelenjék meg?!

Dr. Árgus

Pesti tudósítónktól

Anyák beszélgetnek:

– Elképesztő, mennyi cukrot fogyasztanak a gyerekek! Misike egész nap cukrot enne. Hát a te Sanyikád?

– Az is. Különösen, amióta leszokott a dohányzásról.

*

Azt álmodtam, hogy két nyelvész összeveszett. Az egyik így kiabált:

– A fene egyen meg!

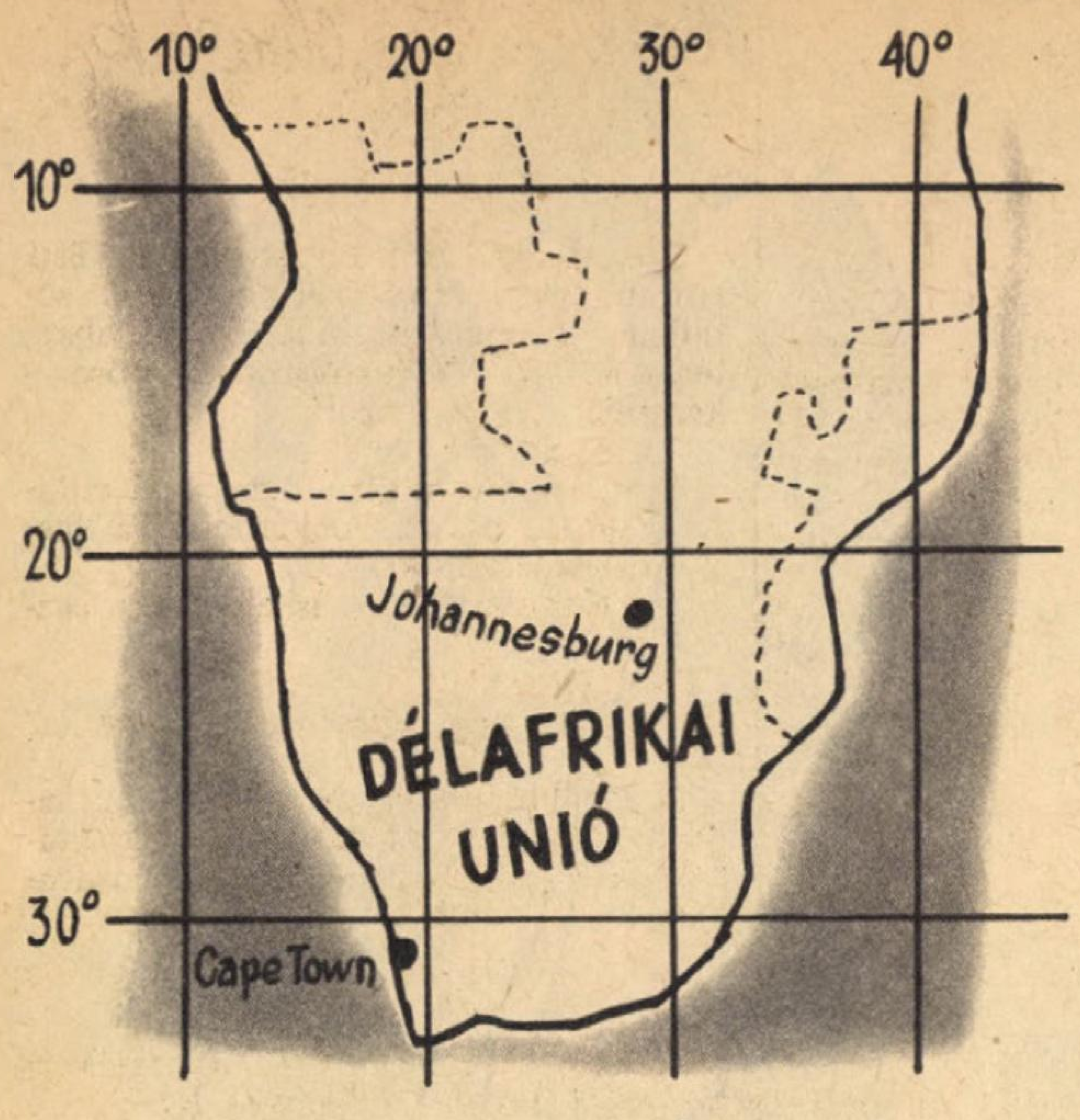
A másik elgondolkozva válaszolt:

– Egyen? Nem ikes ige ez?

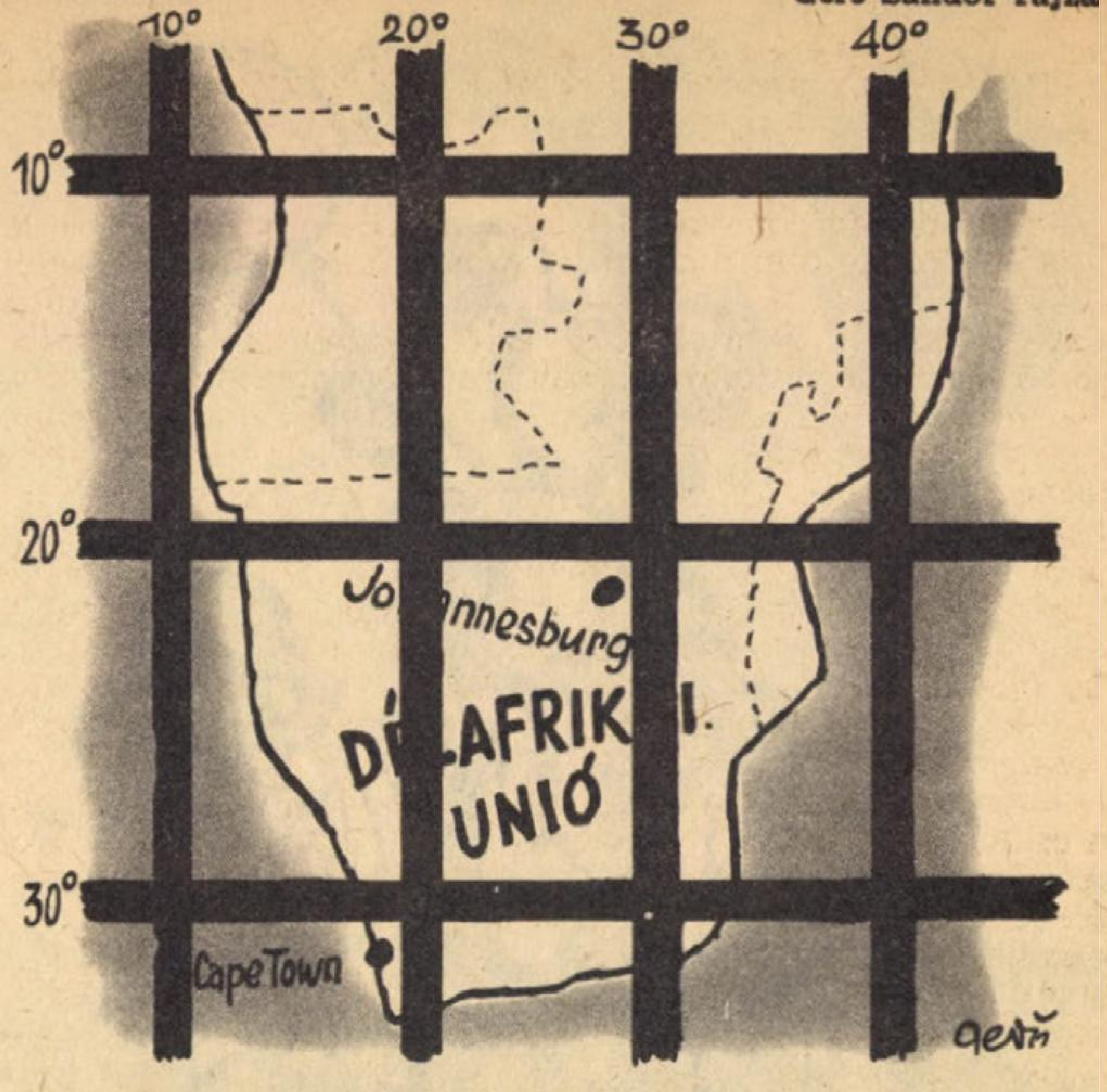
f. l.

A Dél-afrikai Unió

Gerő Sándor rajza

régi térképe

. . . és a mai . . .

N. KVITKO

A PECHES EMBER

Akimovics Pupik végigment a rendőrség folyosóján és határozatlanul megállt. Letette a padlóra a kis bőröndöt és megtörülte izzadó homlokát. Majd előszedte az idézést, mégegyszer figyelmesen átolvasta és a „Nyomozó" feliratú ajtó felé tartott.

– Ön küldte ezt az idézést? – kérdezte és odanyújtotta a papírt.

– Foglaljon helyet – intett a nyomozó. – Azonnal foglalkozom önnel.

– El akarok mondani őszintén mindent – mondta Pupik.

– Esetleg feladnék önnek néhány kérdést, igen?

– Nem kellenek kérdések. – Akimovics felugrott a székről. – Én mindent elmondok magamtól.

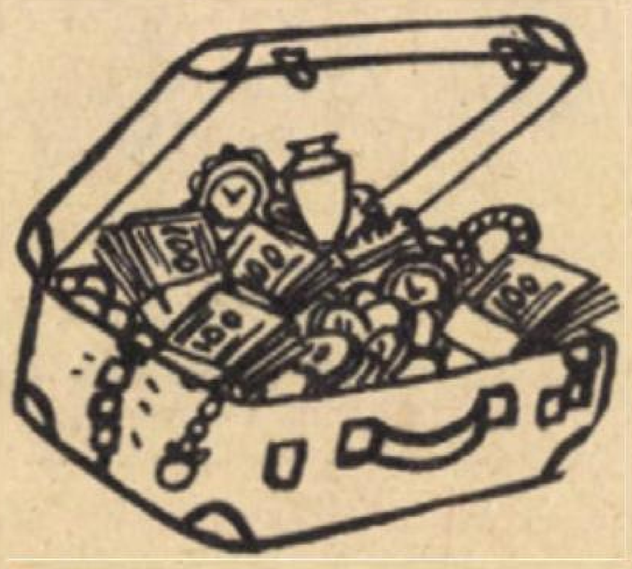
Mélyet sóhajtott és kinyitotta a bőröndöt. Volt abban pénz kötegszámra, cári aranypénz, külföldi valuta és különféle aranykészítmény.

Pupik a zsebkendőjével megtörülte az arcát és mesélni kezdett.

– Én becsületes ember vagyok. Nem fogom azt mondani, hogy mindezt örökségbe kaptam az anyukámtól. Azt sem fogom állítani, hogy szerencsém volt a lottón. Ellenkezőleg. Állandóan pechem volt. És ha kaptam valamit? Ha más ezret kért, én megelégedtem ötszázzal. Kérdezze meg a feleségemet. Majd ő megmondja. Amit ön itt lát, azt én mind kerestem. Ezt például akkor szereztem, amikor a néhai Cipőbőr Kikészítő Szövetkezetben dolgoztam.

Pupik félretolt néhány arany smukkot.

– Ön bizonyára szeretné tudni, hogy én ott mivel foglalkoztam? Az ellátásnál dolgoztam, – én szereztem a bőrt. Azok voltak a jó idők!

Pupik vizet öntött a pohárba és egyhajtásra kiitta.

– Rövid ideig dolgoztam a Nyersanyagellátó irodájában. Itt nem sok szajré esett le. – Pupik hanyagul félretolt egy köteg bankót. – Az volt az aranyélet, amit a Trikotázsnál éltem át, ahol kapronból csinálták a holmikat. Ott degeszre kerestem magam. Amit itt lát, mind onnan való szajré. Ez minden. Nem titkoltam el semmit, becsületszavamra mondom! Ha nem hiszi, kérdezze meg a feleségemet. Majd ő megmondja.

Pupik újra megivott egy pohár vizet.

A nyomozó tovább írt.

– Ez minden? – kérdezte.

– Persze, hogy minden! Nem titkoltam el semmit. Higgye el, egész életemben becsületes ember szerettem volna lenni, de hát pechem van.

A nyomozó pontot tett és új ív papírt vett elő.

– Rendben van, mindezt továbbítom rendeltetési helyére. Most azonban egy másik ügyet kell kivizsgálnom.

– Nyomozó elvtárs, nekem nem volt más balhém. Hiszen már mondtam.

– Másról van szó. Két héttel ezelőtt két huligán verekedést kezdett a villamoson. A sértett tanúként önre hivatkozott. Tulajdonképpen ezért küldtem önnek idézést. Mit tud mondani ezzel az üggyel kapcsolatban?

Pupik felállt, a zsebébe dugta a kendőt és hülyén nézett a nyomozóra:

– Kell még bizonyítanom, hogy peches ember vagyok?

Oroszból fordította Pogonyi Antal

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIOKTATTAK

Banánt vásároltam az Október 6 utcai zöldség és gyümölcs boltban. Sajnos, óriási bűnt követtem el. Azt mertem ugyanis mondani a kiszolgálónak, hogy nem fontos zacskót adni az egy tömbből álló banánhoz, mert szatyor van nálam. Még végig sem mondtam a papírtakarékossági mondókámat, az eladónő erélyesen rendreutasított. A rendreutasítást pironkodva tudomásul vettem, mire ő nekibátorodott, és ekként gúnyolódott velem: *„A legközelebb majd a kristálycukrot is a markába méreti?"* Úgy éreztem magam, mint régen az iskolában, ha valamiből nem készültem. Igaz, hogy még ezekután se tudom, mikor kell és mikor nem kell zacskóban adni az árut, de azt mindenesetre megtanultam: örüljön a vevő, ha kiszolgálják!

Dr. Pataki Imre
V., Bihari J. utca 22.

„Ismertetem a harmadik felvonás tartalmát . . ."

– Meneküljünk, mert elmondja a végét!

Lehet eggyel több!?

– Családi kirándulás . . .

Vita a népesedésről

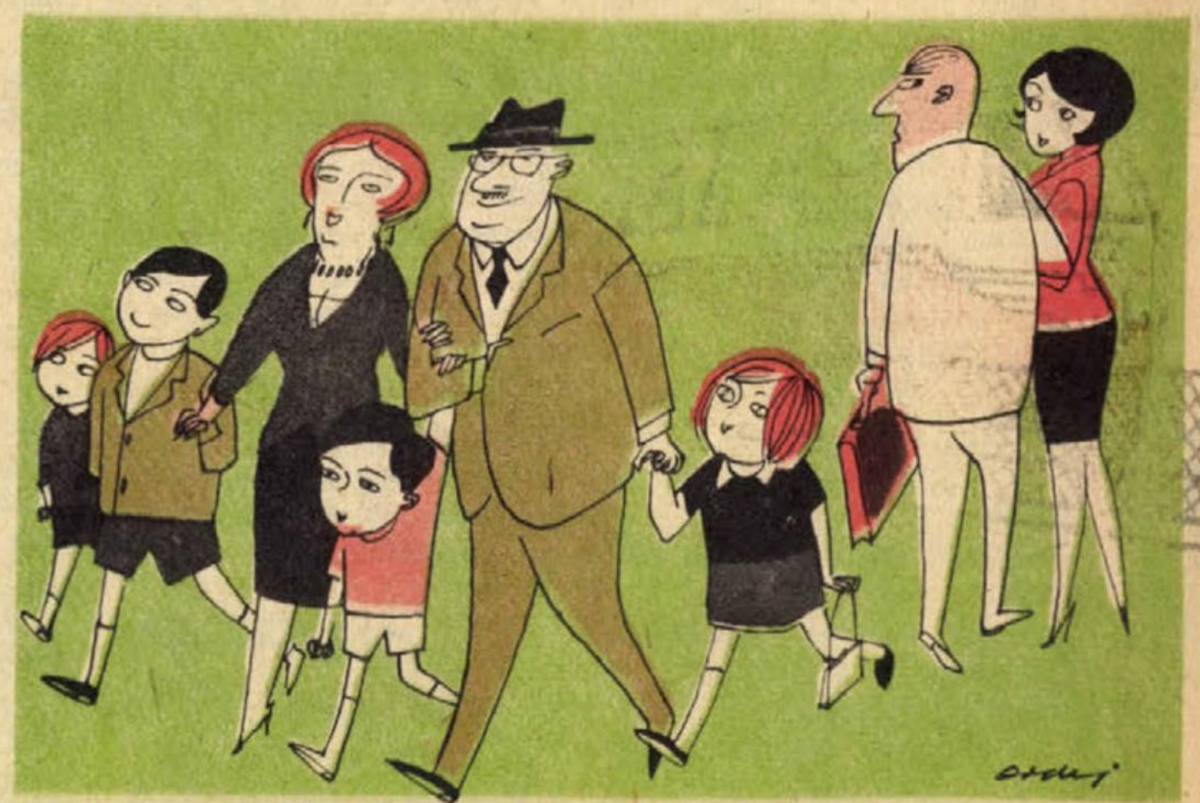
– Cicerót kértük fel, talán meg tudja győzni!

– Ha jó leszel, rendelünk neked egy kis öcsikét . . .

– Látja, milyen ügyesen megoldották! Egyszerre van nekik mind a kettő . . .

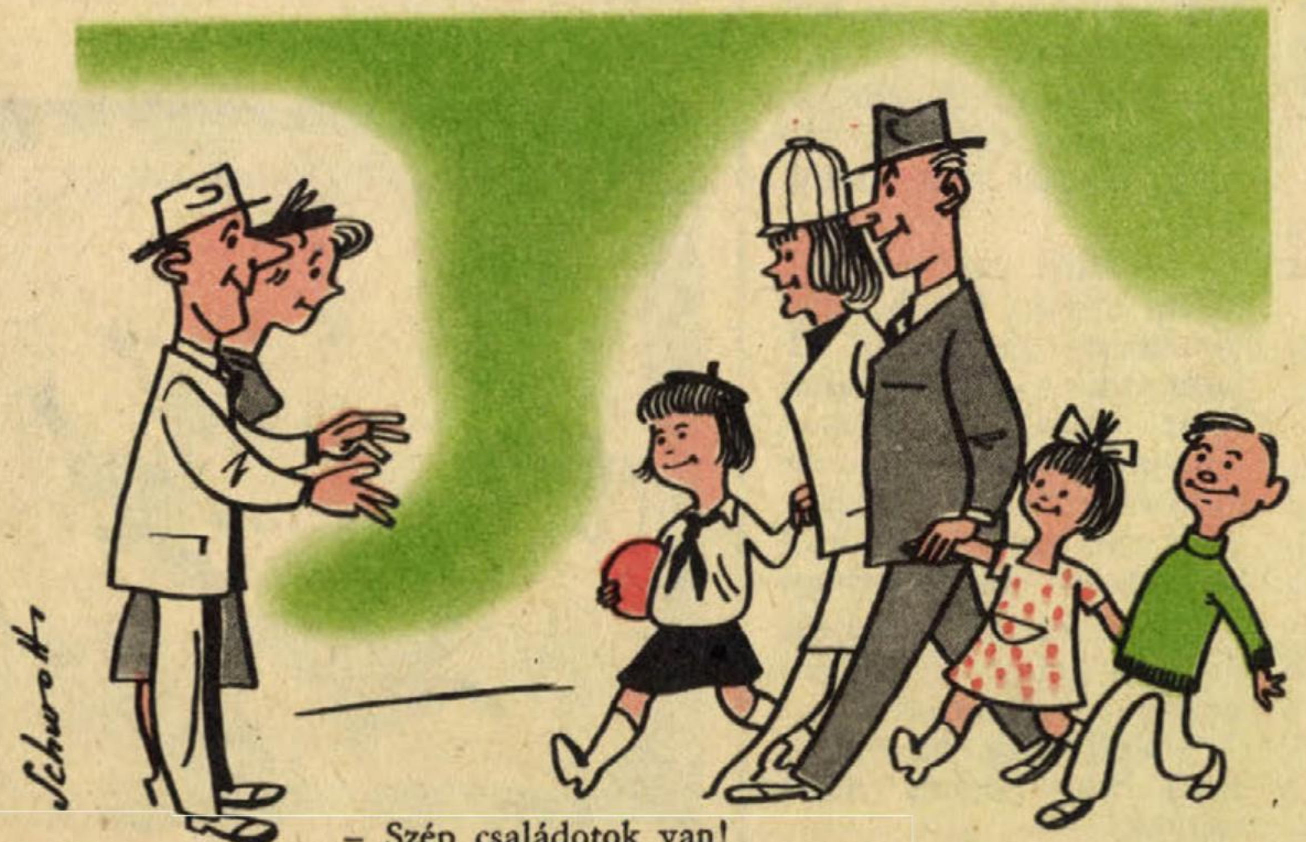
– Nem idegesíti ez a sok gyerek Kovácsot?
– Könnyű neki, folyton külföldön van . . .

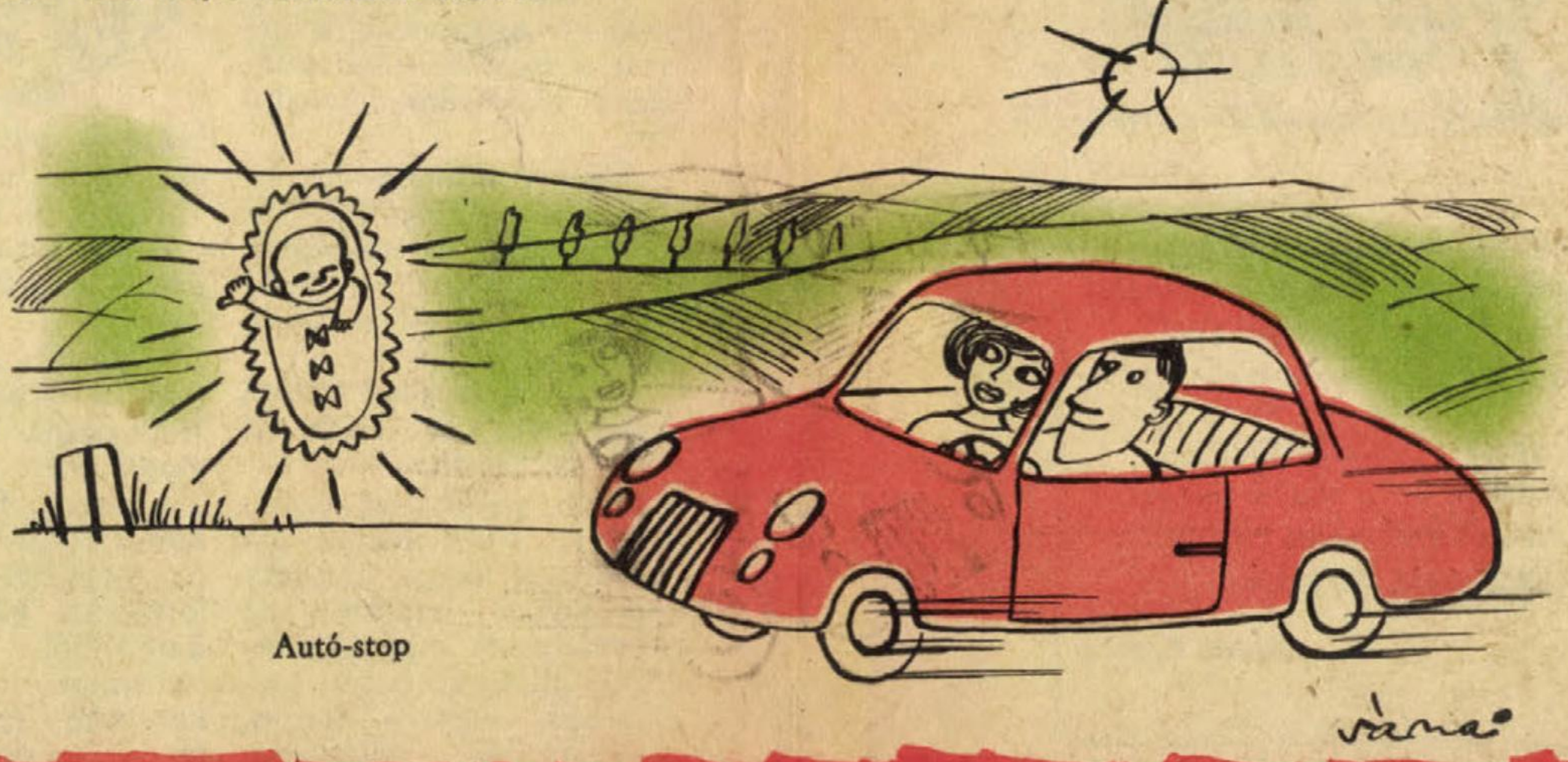
Az úttörő-vasút jövője?

A kedvenc

– Szép családotok van!
– Ja, öregem, mi nem vitatkozunk!

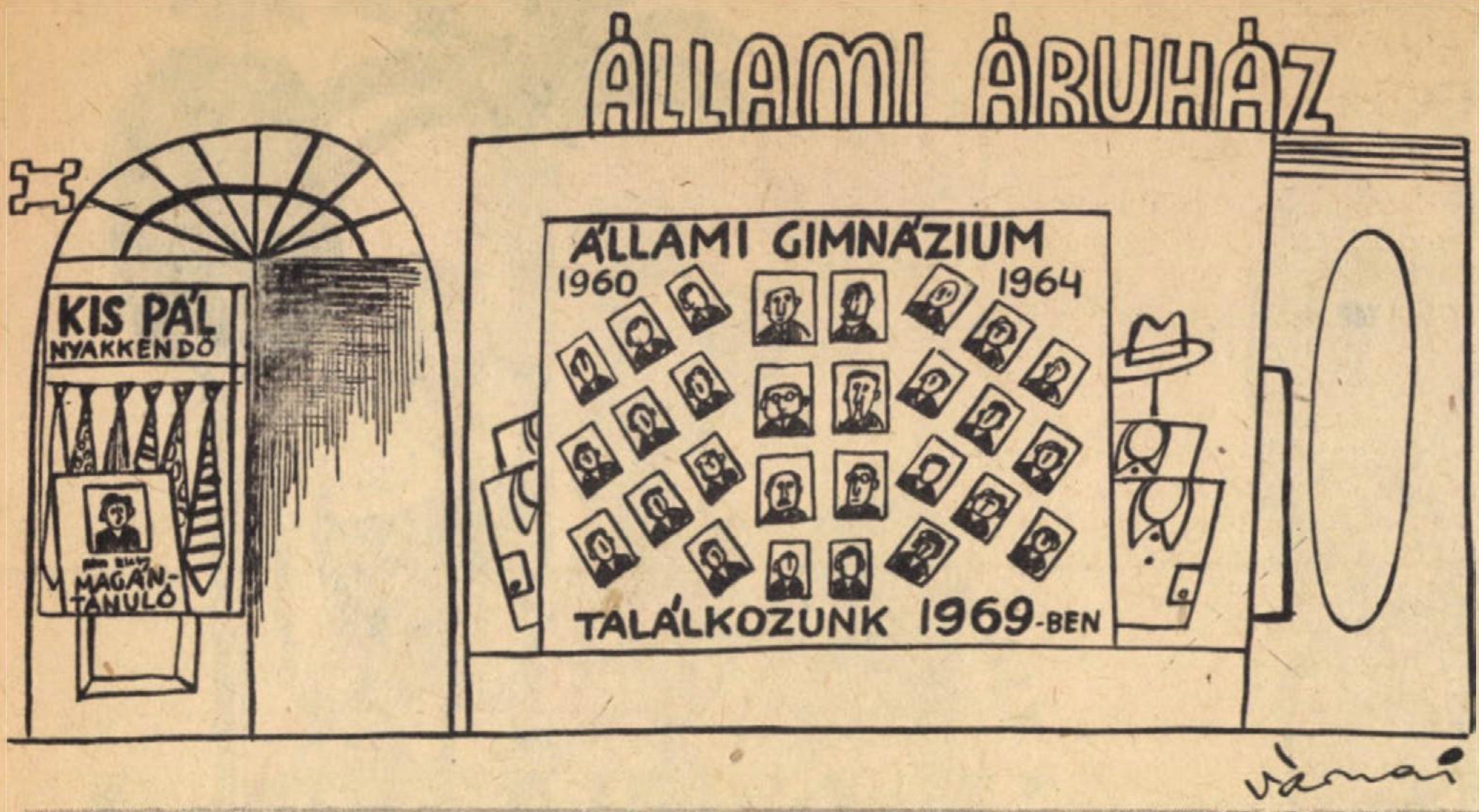
Autó-stop

– Nem értem, itt a téren rengeteg van . . .

Érettségi tablók

Várnai György rajza

HALLOTTUNK EGY VICCET

– Tudja, hogy mi a különbség egy egészséges idegalkatú és egy neuraszténiás ember között?

– Éspedig?

– Az egészséges idegrendszerrel bíró ember egyszerűen tudomásul veszi azt, hogy kétszer kettő az négy. A neuraszténiás ember is tudomásul veszi, hogy kétszer kettő négy, csak nagyon ideges lesz tőle...

Drága titok...

Kellemetlen kalandom volt a minap. Kedves és csinos távoli kolléganőmmel, Micikével, munka után beugrottunk egy eszpresszóba elszívni egy feketét. Micike a problémáit mesélte, én pedig, a bölcs, öreg barát, megértően simogattam a kezét, mint egy jó testvér.

Hát nem betoppan hirtelen közös ismerősöm, az a hülye Meszetneki! És persze rögtön elkezd vigyorogni, mint akit csiklandoznak a gőzfürdőben.

Kénytelen voltam este felugrani hozzá, hogy megmagyarázzam ezt a fatális félreértést. Hogy a kis Micike meg én mindössze jóbarátok vagyunk, ki-ki alapon, mint például Castor és Pollux, s csupán az ő szennyes fantáziája hiszi azt, hogy én Micikétől a problémáin kívül mást is jónéven vennék. Ez a barom még képes és telekürtöli a várost. Maca, a menyasszonya pedig rohan a hírrel a feleségemhez és kész a ramazuri!

Meszetneki vigyorogva fogadott:

– Új cica, pajtikám? Vagy inkább pipihús? He-he-he, vén csirkefogó, te aztán tudod, mitől döglik a légy! Irigyellek, he-he-he,

– Már megbocsáss, tisztelt barátom – mondtam indignálódva –, de teljesen félreértettél, és a magad sajátos módján magyaráztál egy szituációt. Azért jöttem fel hozzád, hogy a dolgot tisztázzam, s egyben arra kérjelek, hogy ez az egész maradjon közöttünk. Hisz' ismered az embereket, pokolian szeretnek csámcsogni, a legcsekélyebb ok nélkül is. – Nos, a hölgy, akivel láttál, csak egy meghitt kolléganőm volt és lakásleválasztási ügyben kért tanácsot tőlem.

Az ocsmány Meszetneki erre úgy elkezdett röhögni,

hogy majd leszakadt a csillár. És azt mondta:

– Hiszi a piszi, amit mesélsz, de szerencséd van, mert épp akartam valakitől kölcsön kérni száz forintot. Ha rendelkezésemre bocsátod az összeget, hallgatok, akár a sír.

– Hisz' ez közönséges zsarolás ! !

– Az bizony. De egy házasságszédelgő szatír nem nagyon ugrálhat, he-he-he.

– Hát jó, – mondtam fogcsikorgatva és leszurkoltam a pénzt. Miközben hazafelé poroszkáltam, állandóan csak az a gondolat éltetett, hogy jön még Meszetneki is egyszer az én utcámba...

Otthon a feleségem mérgesen fogadott:

– Képzeld, megérdeklődtem a Központtól, ha nem akarjuk, hogy benne legyünk az új telefonkönyvben, havi tíz forintot kell fizetni! !

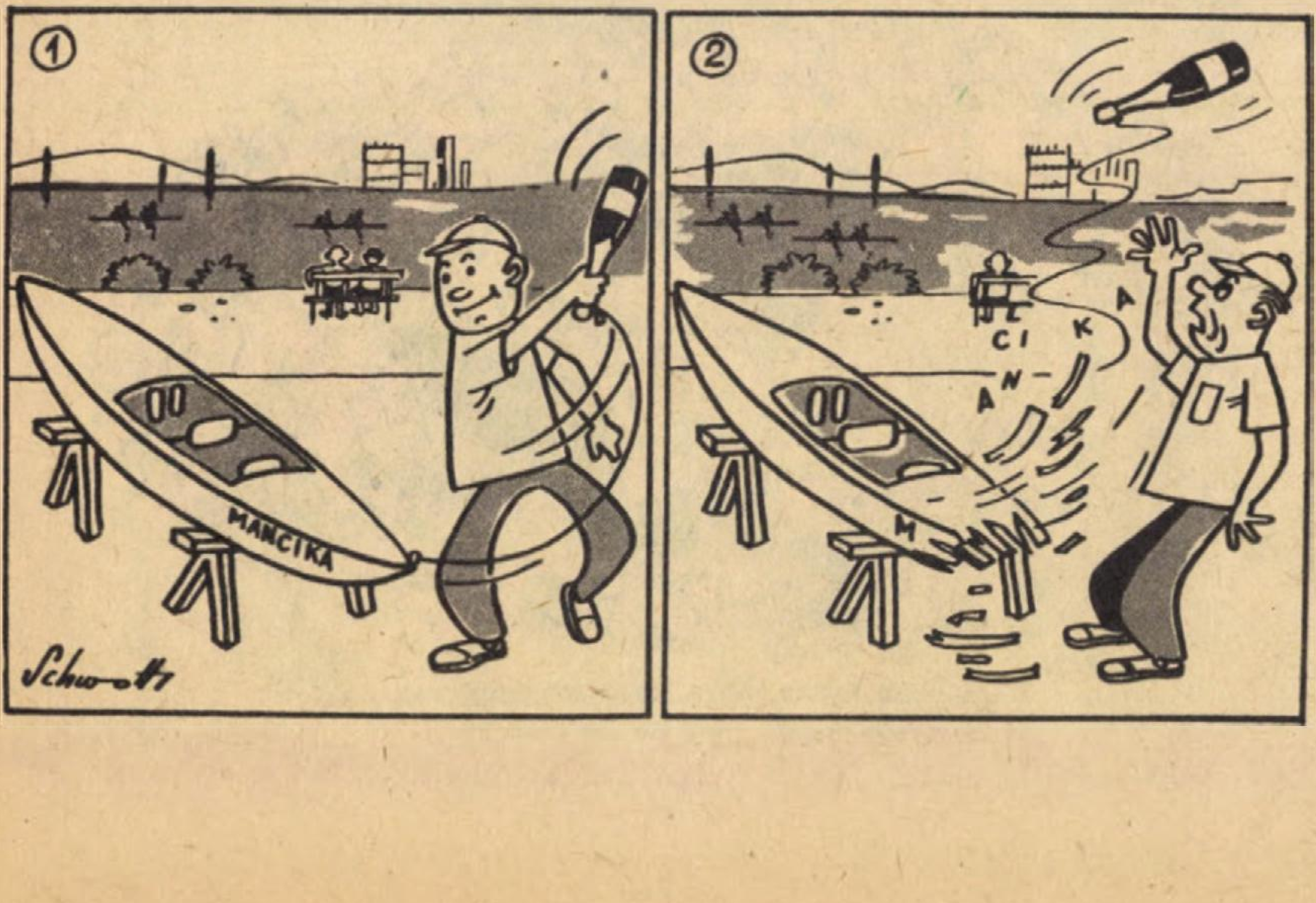
– A diszkréció nem olcsó mulatság, fiacskám – mondtam szelíden. – Akár maszektól, akár állami vállalattól vásárolja az ember. – S ezzel le is zártuk az ügyet.

Ki tudja, fog-e hallgatni tíz hónapig a százasomért az a bitang?

Dalmáth Ferenc

Csónak-avatás

Schwott Lajos rajza

Itt úszik el Deák Ferenc.
Szent István éppen vesztegel.
Ha jó leszel, hajó lehetsz,
rólad söntést neveznek el.

Írj verset, örökéletűt,
cukrászda őrzi majd neved
és hirdetnek neon-betűk,
tortaszeletek, levesek.

Sipos Gyula

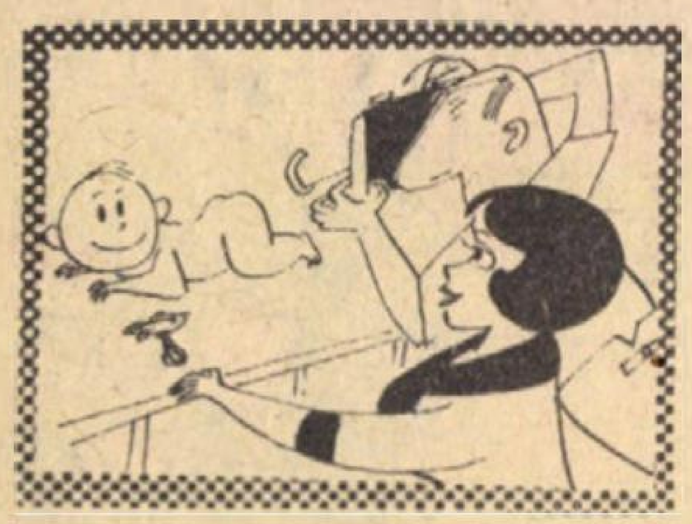
EGY tekercs film

Megszületett a kisbaba, a házaspár boldog volt. A férj másnap elővette a fényképezőgépét, befűzte a filmtekercset és elment a klinikára, hogy lefényképezze a babát, egynapos korában. Amikor egy hét múlva a felesége és a kisfiú visszaérkeztek a lakásba, újból csinált egy felvételt.

— Hívasd elő — kérte az asszony —, olyan kíváncsi vagyok a képekre ...

A férj, aki rendkívül fukar ember volt, csodálkozva kérdezte.

— Csak nem gondolod szívecském, hogy két kép

miatt tönkreteszem az egész filmtekercset?

— Nem megy sok kárba. A sötétkamrában levágják róla az exponált filmeket. Legfeljebb három-négy kockát vesztünk.

— De édes szívem, megtörténhetik, hogy rosszul teszik vissza. És akkor az egész film fényt kap. Ne légy olyan türelmetlen. Majd csak az egész filmtekercset hívatjuk elő!

Amikor a kisfiú járni kezdett, megörökítették az első tipegő lépést. Az asszony újra kérlelni kezdte a férjét, hogy csináltassák meg a képeket.

— Hogy is ne — hangzott a válasz. — Még harminchárom kocka van a filmen!

Telt-múlt az idő, a kisfiú óvodába került. Új felvétel készült. Az asszony már nem is sürgette az előhívást. Tudta, hogy mit válaszolna a férje: még harminckét kocka ...

Az asszony egy évvel később kislányt szült. A Lujza nevet kapta.

— Most több felvételt csinálj — kérlelte a fukar férjet. — Olyan édes a kicsi.

— Csak nem azért akartad Lujzikát, hogy hamarább előhívassam a tekercset? — gyanakodott a férfi.

Három kép készült a kislányról. Az egyik egynapos korában, a másik egyéves születésnapján, a harmadik a bátyjával együtt, aki már iskolába járt.

A család harmonikus, boldog életét nem zavarta semmi, mert az asszony már régen belenyugodott abba, hogy a férje a fogához ver minden garast. Néha vágyakozva gondolt a felvételekre: vajon hogy sikerült annakidején, egy évtizeddel ezelőtt a kép? Amikor a fiú érettségizett, az apa feleségének legnagyobb ámulatára három felvételt csinált, sőt, midőn Lujzika férjhez ment, nem kevesebb, mint négy kép készült. Ekkor már csak huszonkét filmkocka volt a tekercsben.

Egy nyáron az asszonyt a szakszervezet beutalta a balatoni üdülőbe. Bőröndjébe csempészte a gépet és a magyar tenger partján tíz felvételt készített.

Az ezüstlakodalmukon ismét készült néhány kép, majd amikor a fiú doktorált és még később, midőn elvette feleségül az egyik kolléganőjét. Ekkor a tekercsen már csak egy, azaz egy filmkocka volt. Erre az aranylakodalom került: a gyerekek, az unokák és a vendégek.

Másnap végre előhívták a filmet és az idős házaspár büszkén nézte a tekercset, amelynek felvételei félszá-

zad családi eseményeit rögzítették.

— Látod, ez a kisfiunk egynapos korában — mutatta büszkén a feleség — ez pedig a legkisebb unokánk menyasszonya.

A férj arca elborult:

— Kár volt a felvételért. Talán jövőre már kicsinyük lesz ... Meghagyhattuk volna az utolsó kockát ...

Palásti László

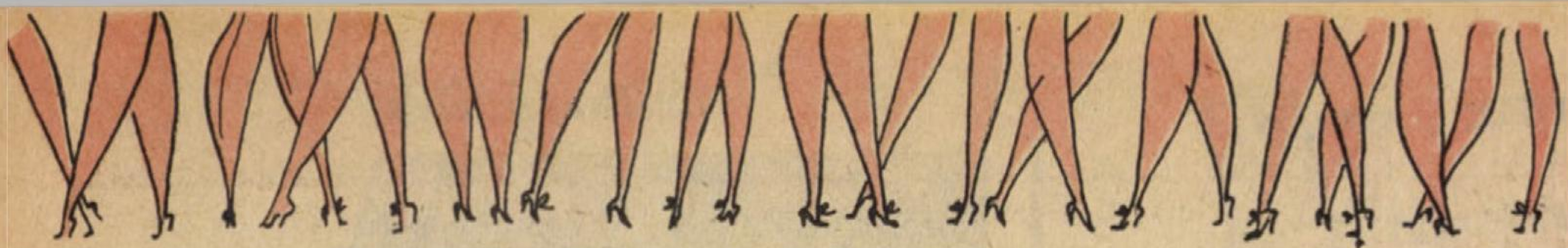
Érzékeny lélek

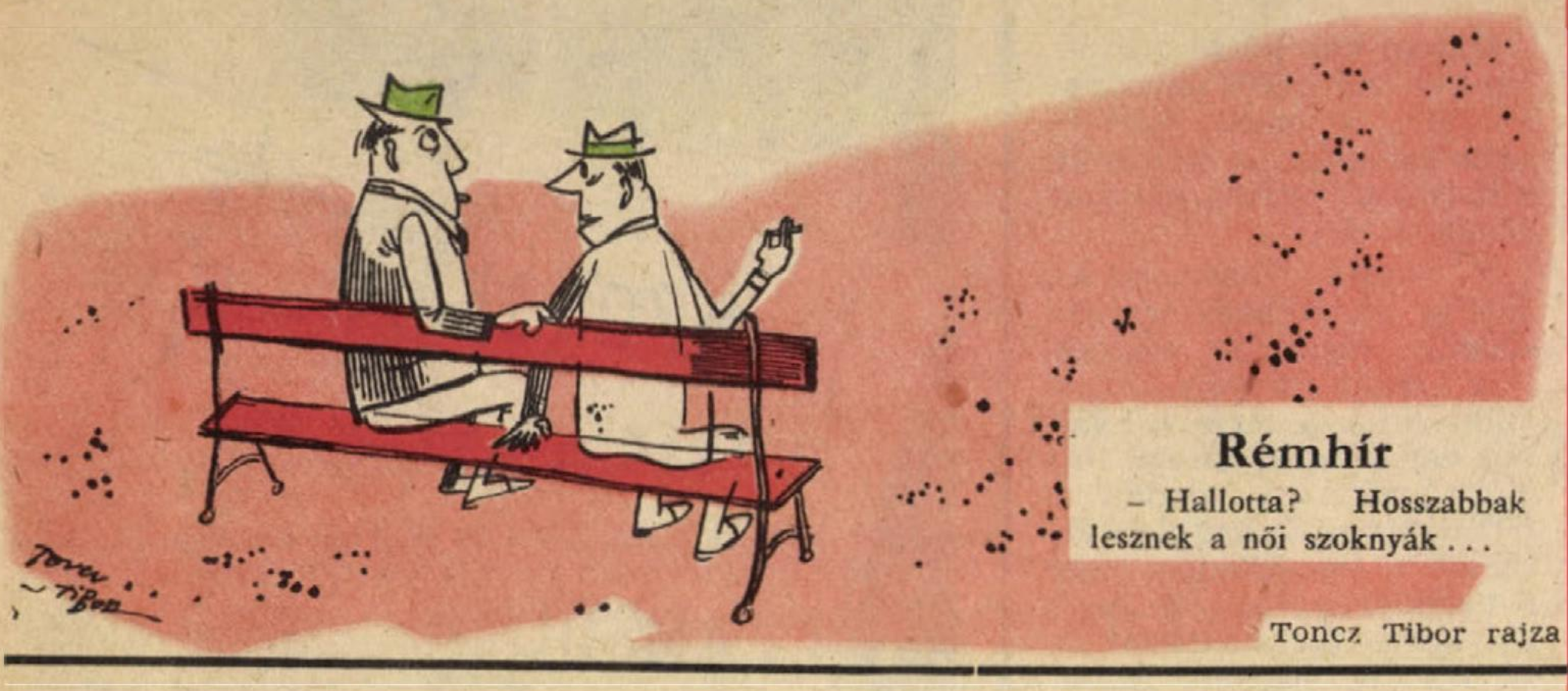

De Gaulle: A szívem mindenesetre meghasad ...

Esti fürdetés

Rémhír

– Hallotta? Hosszabbak lesznek a női szoknyák . . .

Toncz Tibor rajza

Kultúrszomj

– Bejöhetsz, már ég a villany!

Nem közölhető kéziratot küldtek:

– B. Ferenc, Solymár. – Lné, M. L. Bp. IX., Üllői út. – C. János, Ózd. – D. Gitta, Bp. XIII., Muk S. u. – G. Sándor, Bp. V., Akadémia u. – J. Jenő, Debrecen. – D. Csaba, Pápa. – R. László, Bp. XIV., Ond vezér u. – T. A. Ajka. — S. G. Románia. – B. Adél, Bp. XIII., Országbíró u. – B. Attila, Bp. VI., Szondy u. – M. I. Szeged. – K. László, Balatonfüred. – B. Judit, Bp. XII., Böszörményi u. – S. Ádám, Pécs. – Cs. József, Bp. VI., Délibáb u. – T. Gyné, Bp. I., Logódi u. – M. Mihály, Nyárlőrinc. – F. Ferenc, Bp. X., Kolozsvári u. – Cs. Géza, Bp. V., Fehérhajó u. – R. János, Pécs. – V. G. Bakonynána. — N. István, Nagybátony. – P. L. Dorog. – B. András, Szeged. – Sz. Gábor, Bp. XIII., Újpesti rakp. – U. Ferenc, Miskolc. – J. Ferenc, Szeged. – P. András, Baja. – F. Károly, Csikóstöttös. – H. Lehel, Bp. VIII., Szigetvári u. – F. Gyné, Bp. VII., Lövölde tér. – R. István, Mezőhegyes. – T. Ignác, Szony. – B. László, Salgótarján. – T. József, Bp. VI., Szondy u.

Meccsközvetítés

Balázs-Piri Balázs rajza

3 történet

Egyik barátomat oly magasan tüntette ki a társadalom, hogy szinte napról napra hivatalos valamilyen értekezletre. Részt is vesz valamennyin, hogy szó ne érje a ház elejét, meg hogy pontosan tudja, mi újság az ország és a világ dolgaiban. S az sem mellékes, hogy a fizetésért illik becsülettel megdolgozni.

– Nem unod már ezt a sok gyűlést? – kérdeztem tőle.

– Furcsán hangzik, de nem unom. A mostani értekezletek nem olyanok, mint a régiek. Rengeteget lehet tanulni, nagyon sok hasznos tapasztalatot lehet szerezni. Itt volt csak ez a legutóbbi hét: ezer és ezer értékes gondolat volt az előadásokban meg a felszólalásokban.

– Első ember vagy, aki azt mondja, szeret értekezletre járni.

– Tévedsz! Én sem szeretek. De ami igaz, az igaz: ezeken nem haszontalanul telik el az idő. Most már más baj van, nem az, ami régen.

– Éspedig?

– Értekezletekre van idő, de arra nincs, hogy az ott szerzett jó tapasztalatokat hasznosítsa az ember.

*

Eldőlt a hosszú találgatások sora: Zizge Pétert nevezték ki a vállalat élére a leváltott Zsizsik helyére. Az hírlett róla, hogy erős kezű, határozott, kezdeményező készséggel bőven megáldott ember, kitűnő szervező és nagyszerűen ért a dolgozók nyelvén. Mindig tele van ötletekkel, s nem is habozik azokat kipróbálni, hiszen nagy barátja az újnak.

Sokat vártunk hát tőle, hiszen Zsizsik alatt nagyon lerongyolódott a vállalat. Három éven keresztül egy fillér részesedés sem volt, s ráadásul mindenütt csak bíráltak bennünket.

Eltelt egy hónap, kettő, három . . .

– Van már valami?

– Mi volna?

– Hát a Zizge . . . Csinált már valami újat, mióta idejött igazgatónak? Vagy minden maradt a régiben?

– Nagy dolgok vannak, öregem!

– Nocsak!

– Új dolgok!

– Nyögd már ki!

– Kicserélték az igazgatói iroda teljes bútorzatát. Új válaszfalak, új szőnyegek, új függöny . . .

– Kezdetnek nem rossz. Zsizsik is így kezdte.

*

Költöznek az új lakók az új házba. Segítenek a barátok, rokonok, munkatársak is, s míg két emelés között szusszantanak egyet, beszélgetnek.

– Ez igen! Egy éve sincs, hogy itt még kicsapott birkák legelésztek a ház helyén.

– Szó, ami szó: hamar fölhúzták!

– Méghozzá határidőre!

– Ritkaság az ilyesmi manapság.

– No persze, persze. De most nálunk is meggyorsítják az építkezéseket. Olvastam, hogy a Szovjetunióban hónapok alatt egész lakónegyedeket raknak. Mindennap egy emelet . . . Talán majd nemsokára itt is . . .

– Igen, igen, csak nálunk még mindig marad egy baj.

– Vajon mi?

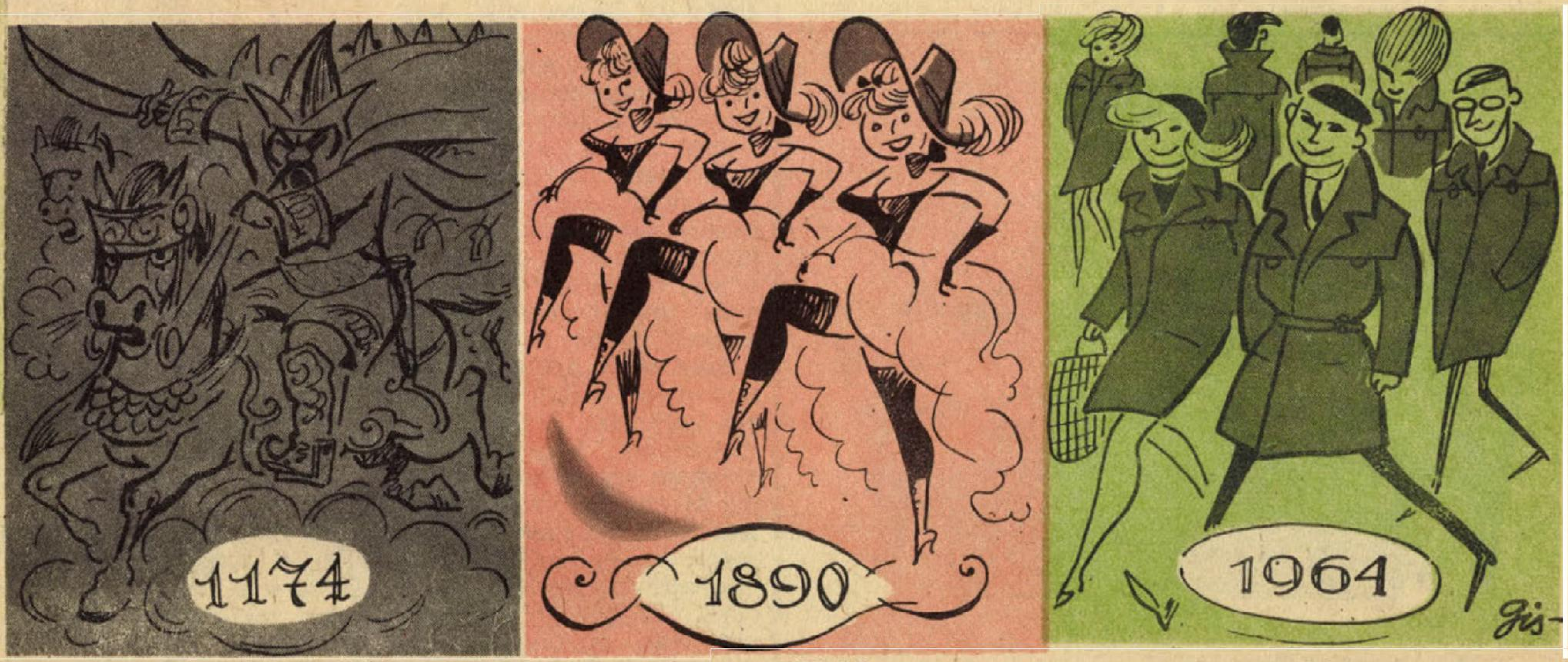
– Hogy ha hat hónap alatt felépül egy ház, egy esztendő kell még, amíg rendbehozzák.

Sz. Simon István

„Kánok” korszaka

Szegő Gizi rajza

Dzsingiszkán — Kán-kán — Oikán

Finom falatok

A közönség kíváncsi rá, mit esznek, mit isznak a színészek a színpadon. Számtalanszor előfordul, hogy hallom, amikor egy néző odahajol a szomszédjához, s súgva kérdezi:

– Mit esznek?

Rendszerint *nő* a kérdező. Nő kérdezi a *férfitól*. Ebből arra lehet következtetni, hogyha nem is vagyunk már a teremtés koronái, de azért még lehet tőlünk egyet-mást kérdezni.

Aztán azt is kérdezik:

– *Igazi* pezsgőt isznak?

Legalább annyira érdekli ugyanis a közönséget, hogy *igazi* pezsgőt isznak-e a színpadon, mint az, hogy igazi-e a darab konfliktusa. Elárulom: az ital sose igazi. Gyakran a konfliktus se, de erre a nézők maguktól is rájönnek, s néha tanúi vagyunk annak a fizikai tüneménynek, hogy az első felvonás telt házzal kezdődik, az utolsó pedig üres széksorok előtt végződik. Ne tartsunk azonban fizika-órát, maradjunk a fogyó-kelléknél. Így nevezik ugyanis szaknyelven az olyan színpadi kelléket, ami fogy. Ételt, italt, cigarettát.

De nemcsak a közönséget izgatja a színpadi menü: a színészeket is. Színpadon jó enni, szerepszempontból is. Ha egy színész enni kezd – mint tudjuk – feltétlenül odafigyelnek rá; ezzel szemben előfordul, hogy olykor hosszú perceken át hiába beszél, észre se veszik.

De maga az ennivaló is ellenállhatatlan vonzást gyakorol a színészekre. Egyik kiváló színészünk bablevest eszik egy új darabban. Persze, a színpadon nem sokat fogyaszthat, de amint összemegy a függöny, rohan a fazékhoz, s az utolsó cseppig kikanalazza. Sietnie kell, különben a nagyszerű drámai hős csap le a fazékra. Múltkor inkább ki se ment a tapsra, de a bablevest nem hagyta.

Hiába, a színpadi falatoknál finomabb nincs, akkor se, ha például a kellékes neméppen hótiszta kézzel rendezi el a szendvicseket.

A legjellemzőbb eset a filmgyárban történt, Palotai Boris Ünnepi vacsora című filmje forgatásakor. A fogyókellék ugyanis a kamera előtt is fogyó-kellék, nemcsak a színpadon. Ott is ingerli a színészeket.

A film nagy része egy vacsoraasztalnál játszódik. Vagy egy hétig forgatták ezt a jelenetsort. Szerepelt az asztal közepére tett teasütemény is. Hiába könyörgött a rendező a művészeknek: ne nyúljanak a süteményhez, mert a következő forgatási napon nehéz *ugyanúgy* összeállítani a tálat – csak lopkodtak belőle, pedig száraz is volt, poros is volt.

– Gyerekek, mindenkinek hozatok egy kiló teasüteményt a Zserbóból, de ebből ne egyetek! – borult térdre a rendező a színészek előtt.

Megígérték.

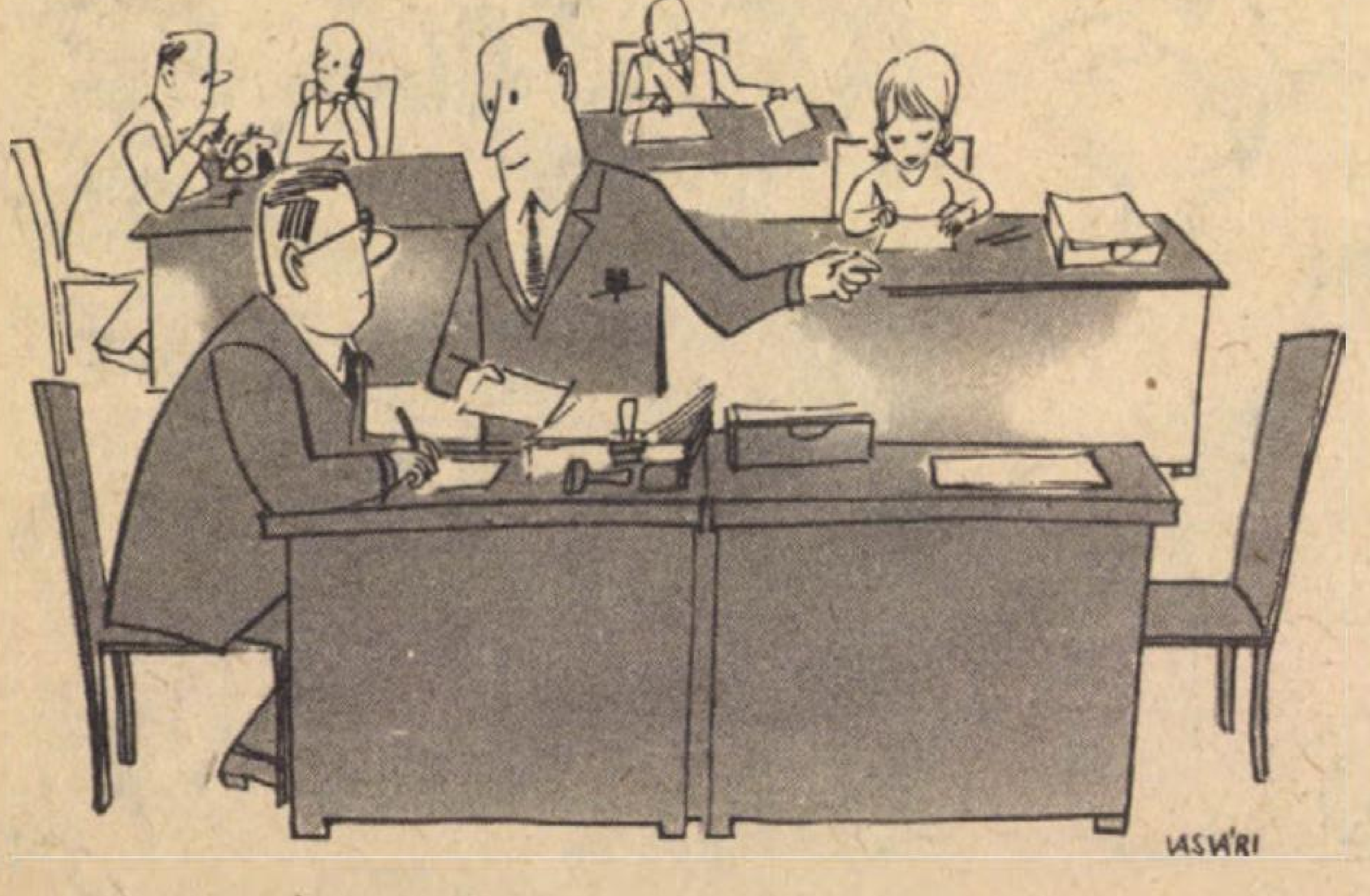
Délutánra a tál teasütemény fele nyomtalanul eltűnt.

Másnap a rendezőnek zseniális ötlete támadt. Leöntötte a teasüteményt petróleummal.

A tizenkét Kossuth-díjas színész mélyen fel volt háborodva.

Fendrik Ferenc

Jó kollégák

– Hol a Kovács? Talán beteg?
– Nem tudom, már egy hónapja nem láttam . . .

RETTENETES ERNŐ

Ülök a kávéházban, kéziratpapírokkal az asztalon, valami jelentős dologról fogok ma írni, érzem. Az ember megérzi azt, mikor jelentős dolog bontakozik ki előtte, a kéziratpapíron. Az életről fogok ma írni, hogy a társadalmi összefüggések és igazságok egy meglepő nézőponton át, illetve . . .

. . . illetve teljesen tisztán ezt a mondatot hallom az agyamban: Ernő már két évvel ezelőtt megmondta!

De hogyan került a fejembe ez a mondat? Felrezzenek és megértem: a mel-

lettem levő asztalnál beszélgetők között van egy kellemetlenül éles hangú asszony, az ő szavai törtek be az agyamba, a jelentős téma gondolatai közé.

Rendben van, ezt tisztáztuk magunkban, most aknor nem veszünk róla tudomást, hanem a jelentős témára összpontosítjuk egész figyelmünket, mely már bontakozik és . . . nagyon szép, szőke kisfiú volt! – hallom kristálytisztán agyamban az erőshangú asszony hangját.

Erőlködve gondolkodom a jelentős témán, különös, fanyar ötlet, egy békaember, aki lemerül a társadalmi összefüggések tengerébe, Ernő, a békaember, szép, szőke kisfiú volt . . .

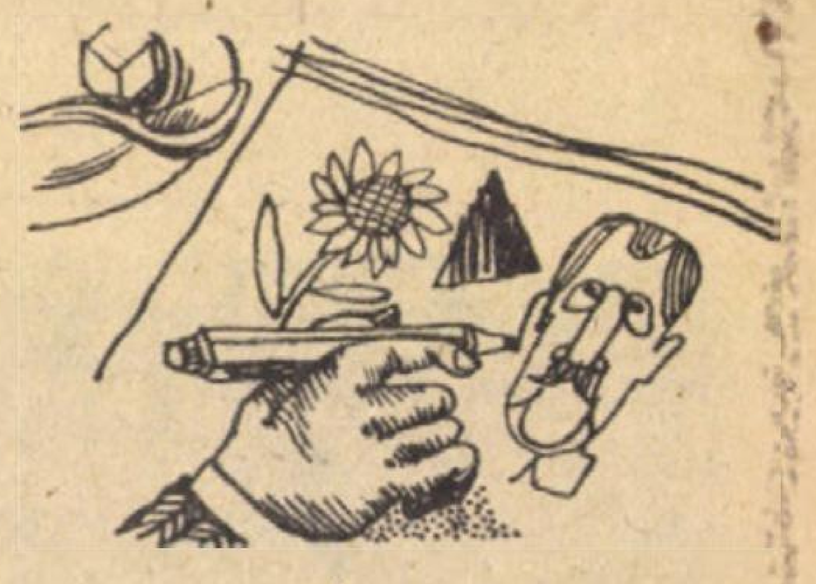
Az ördög vigye el, nem tudom, hogy miért idegesít az a kérdés, hogy ki volt az a szép, szőke kisfiú? Lehet, hogy nem is Ernő volt? Így nem lehet dolgozni, most meghallgatom, mit mond mellettem ez az asszony, és aztán nem törődöm tovább vele. De az asszony most nem beszél, hanem az asztalánál valaki más mesél valamit, amiből egy szót sem hallok, mert kellemesen, halkan beszél, ahogyan egy kávéházban illik. Megpróbálom a szájáról leolvasni, amit mond, hátha megtudok valamit a válaszból, ami megnyugtatna, de nem tudok leolvasni semmit sem, illetve egyetlen szót vélek leolvasni teljesen tisztán, a férfi azt mondja, világosan artikulálva, hogy: gezarol.

Ez most már tisztára képtelenség, mi az, hogy gezarol? Így nem lehet dolgozni. Hol is tartottunk a témában?

Kétségbeesve tapasztalom, hogy egész valómmal a szomszéd asztalra figyelek. Érzem, hogy a füleim megnyúltak és lapjukkal hatrafordultak az idegen asztal felé. Hirtelen az éleshangú asszony szólal meg, szinte belehasít felerősített hallószervembe, amint azt mondja: Ernőnek már ötvenezer forintjába került, és még ki tudja mennyi lesz!

Jóságos isten, mi került Ernőnek ötvenezer forintjába? És ki az az Ernő? Legjobb volna udvariasan odamenni hozzájuk, bemutatkozni és megkérni a társaságot, mondjanak el mindent Ernőről, amit csak tudnak. Fél óra alatt végezhetnénk és folytathatnám a munkát. De mi jogon avatkozom be egy idegen társaság magánügyeibe?

Térjünk vissza a jelentős témához, könnyedén, laza testtartással, az embernek végtére is uralkodnia kell az idegei felett. Kényelmesen hátradülök székemen, ákom-bákomokat rajzolgatok a kéziratpapirosra, óvatosan, tapintatosan forduljunk csak ismét a jelentős téma felé. Nem kell mindjárt írni. Csak firkáljunk. Egy virágot rajzolok a kéziratpapírra, majd egy háromszöget gondosan be-

satírozok. Így ni. Most egy fejet rajzolok, egy fejecskét, kis bajusszal, cvikkere is van, egészen vékony, intellektuális fej. Ernőnek lehet talán ilyen feje. Vagy inkább rövidnadrágban áll, szöszi, göndör hajjal, ötvenezer forintjába került neki az a valami, és még ez is kevés? Honnan veszi rá a többit?

Jézusmária, a társaság közben fizetett és elment! Észre sem vettem. Itt hagytak a legnagyobb bizonytalanságban. Így nem lehet tovább dolgozni! . . .

Somogyi Pál

Import HUMOR

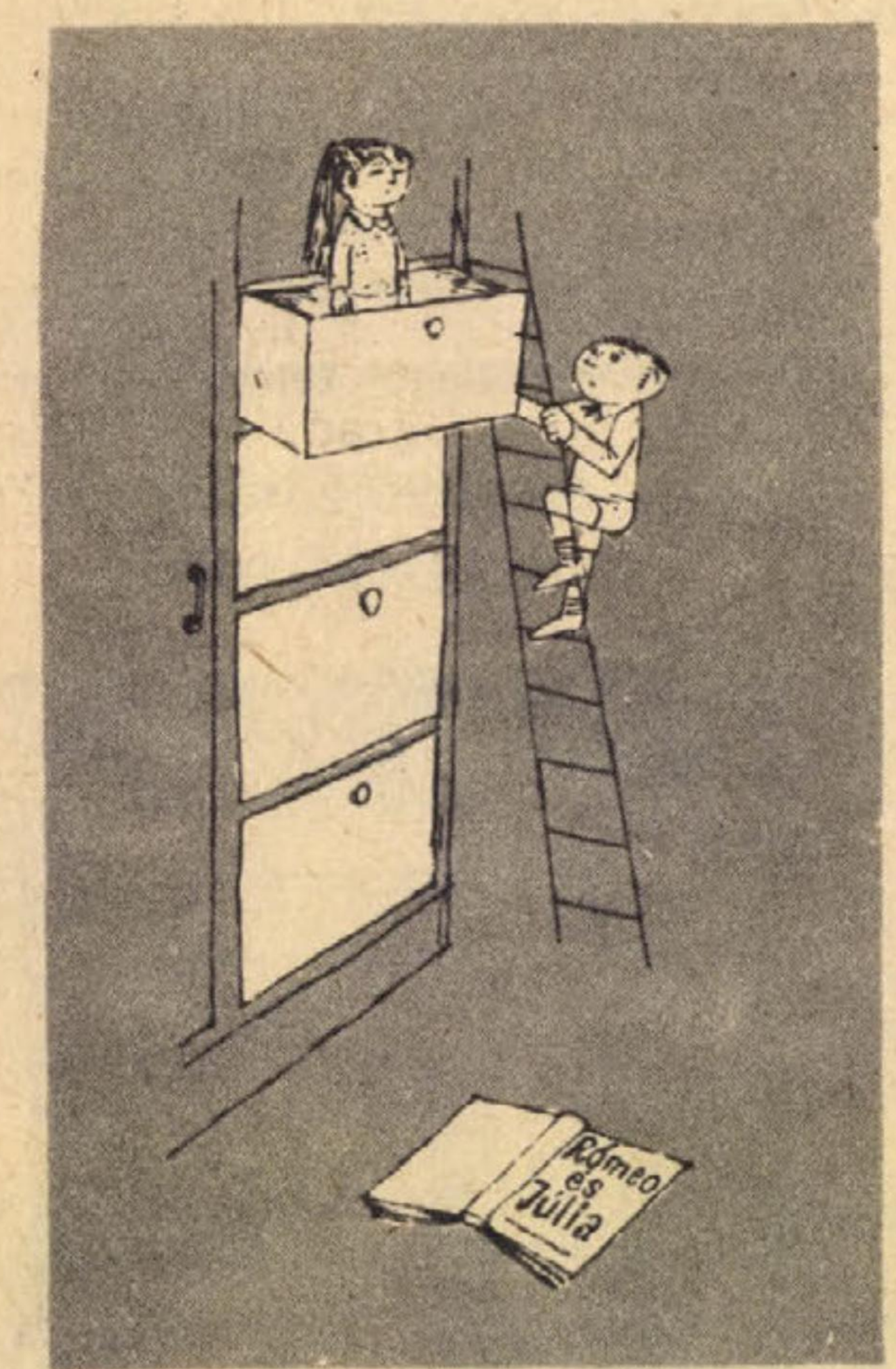
(Tizenkilenc éve szabadult fel Csehszlovákia és a Német Demokratikus Köztársaság. Ebből az alkalomból üdvözöljük testvérlapjainkat: a berlini „Eulenspiegel"-t, a prágai „Dikobraz"-t és a pozsonyi „Roháčs"-ot)

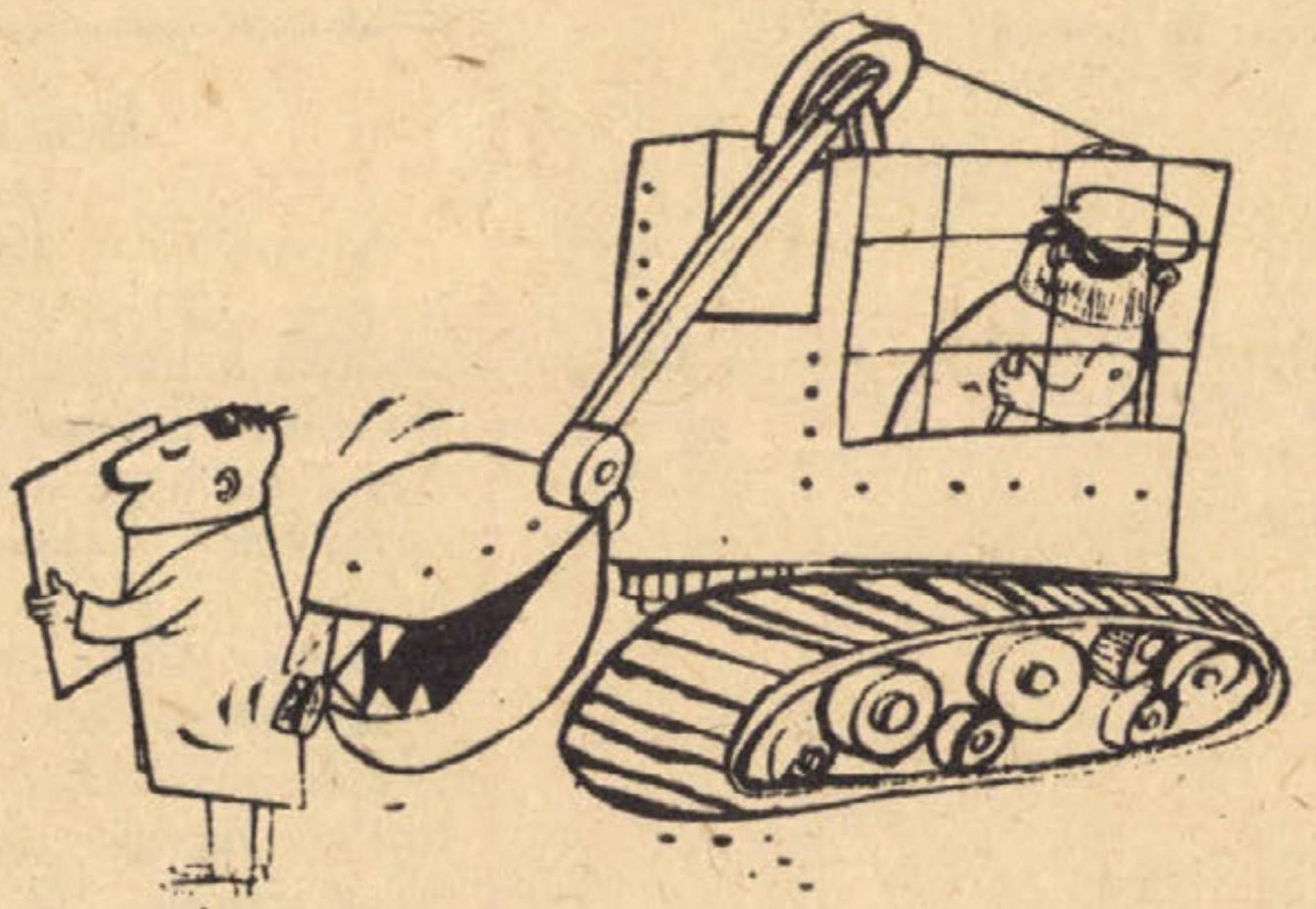
Megjöttek a vendégek . . . *(Eulenspiegel)*

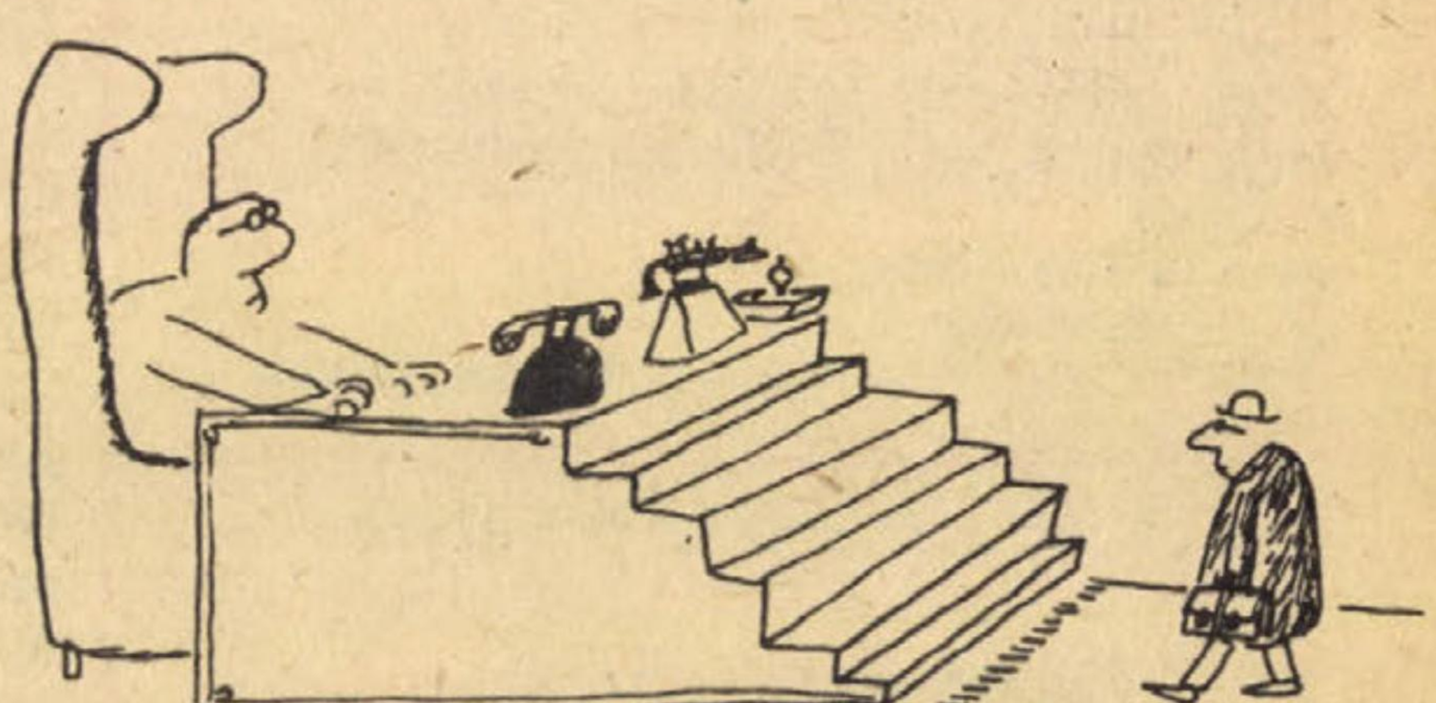
Háztáji . . . *(Eulenspiegel)*

Az első próba . . . *(Eulenspiegel)*

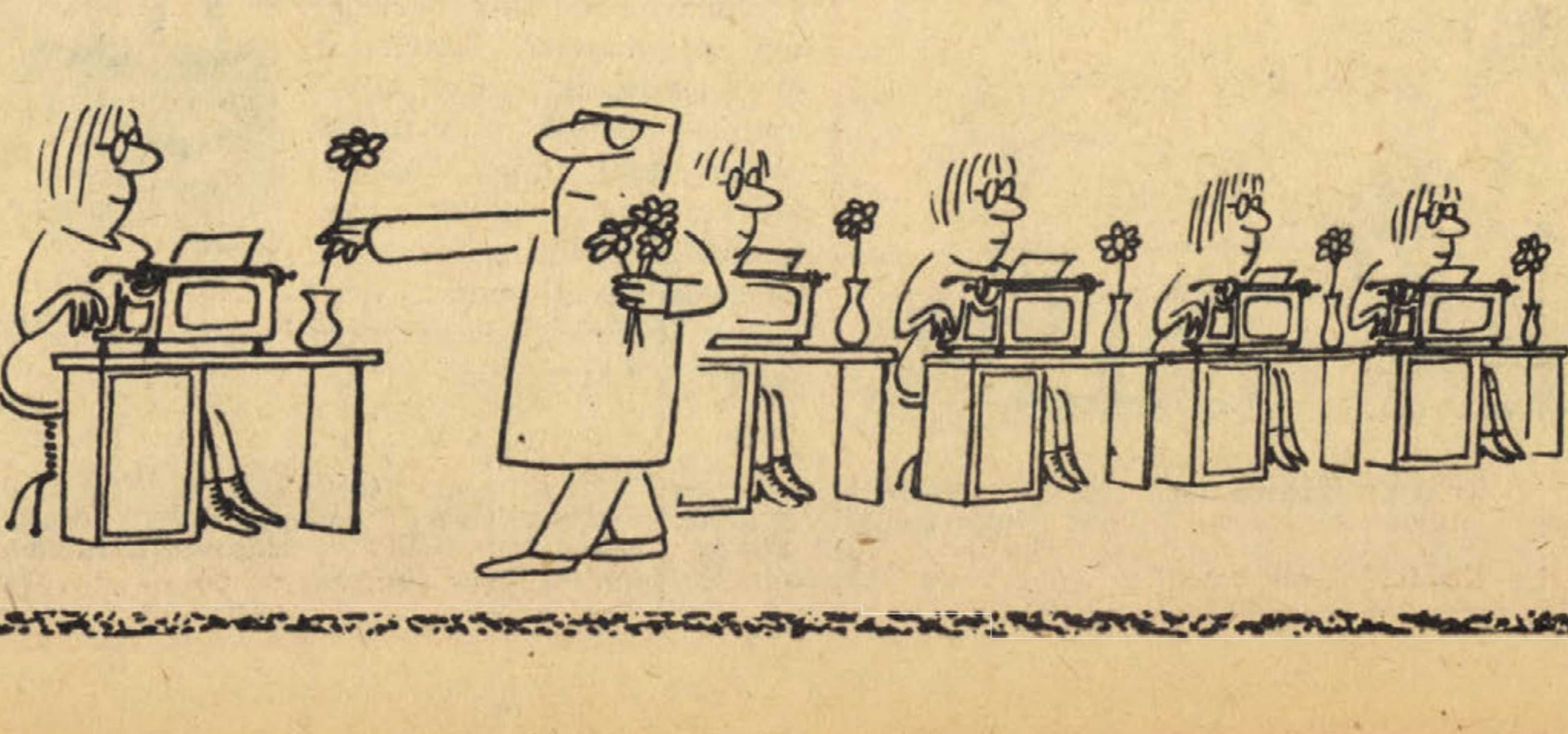

Üzemi tolvaj *(Dikobraz)*

A tekintélyes ember fogadónapja *(Roháčs)*

V. Jiránek

Udvarias főnök *(Dikobraz)*

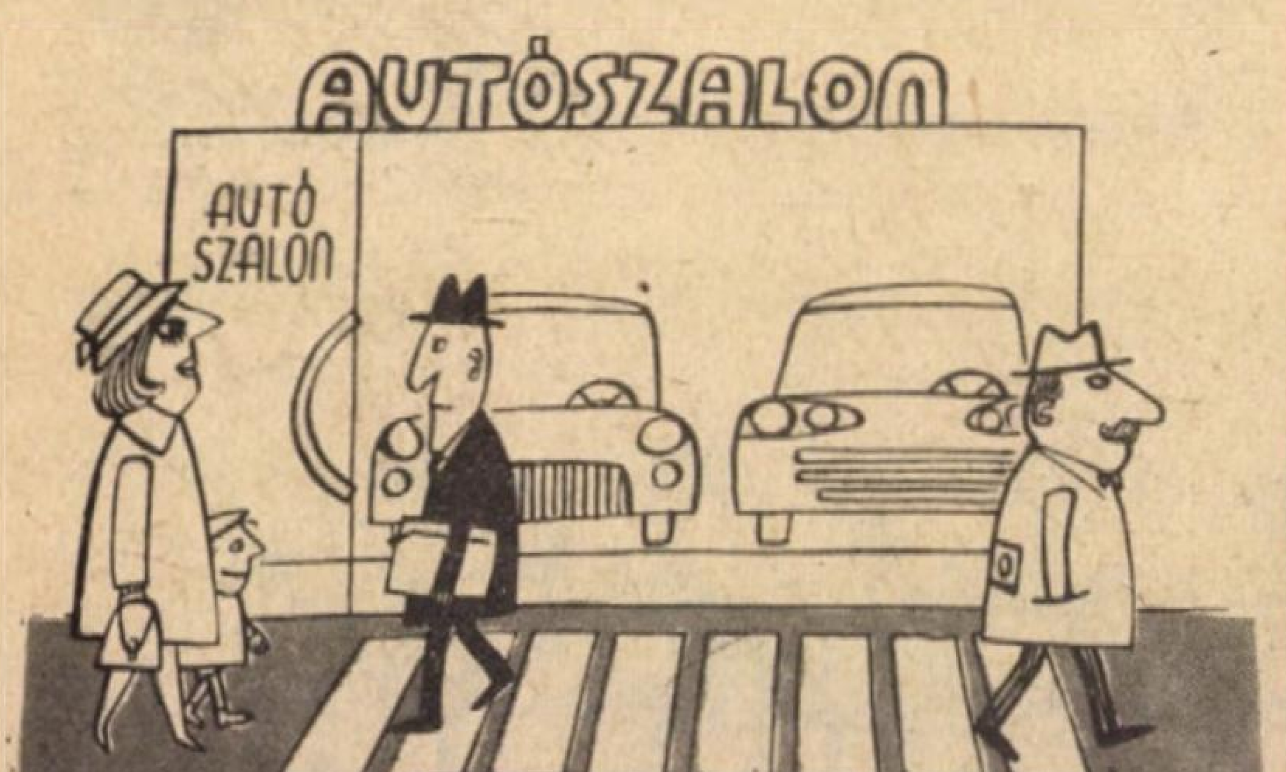
A fecske

Fecském!
Rég
nem láttalak.
Nyári estén
cikázol-e még
a bársonykék,
mély ég
alatt?
Vén városunkban
szabad
még fészket raknod?
Nem ósdi, korszerűtlen
fehér mellényed,
s fecskefarkú frakkod?
Riadt röptöddel,
ó, ne is keresd
a zsupfedélt, a süppedő
ereszt —
míg délszakon töltötted
a telet,
határidő előtt
lapos beton-tetőt,
s üveg-köntöst öltöttek
vasvázú, tarka házak:
egekbe nőtt
egy új lakótelep...
Körülkeringed,
csapkodsz, mint a részeg:
panelfalon nem tapad
fecskefészek,
hiába ősi madár lelemény,
nem lelsz te rést kemény,
előregyártott elemek
szorosan záró szeglet-peremén.
S ha a TV-antennák töve
körül
fiókádat kikölteni
nyárára mégis sikerül —
egy szép napon
nincs, amit egyetek,
mert korszerű kontaktmérgekkel
kiirtották
az összes legyeket...

Ó, ifjúságom
fecskemadara,
megérted ezt te vajon,
valaha?
Megérted-e te azt,
hogy mi a baj?
Hogy zsúpfedél, penészes ereszalj,
hogy dongó légy, hullongó szalmaszál
ma már
nem álmok álma,
jó fecskemadár.

Békés István

Zebrát a megfelelő helyre

Női dolgok

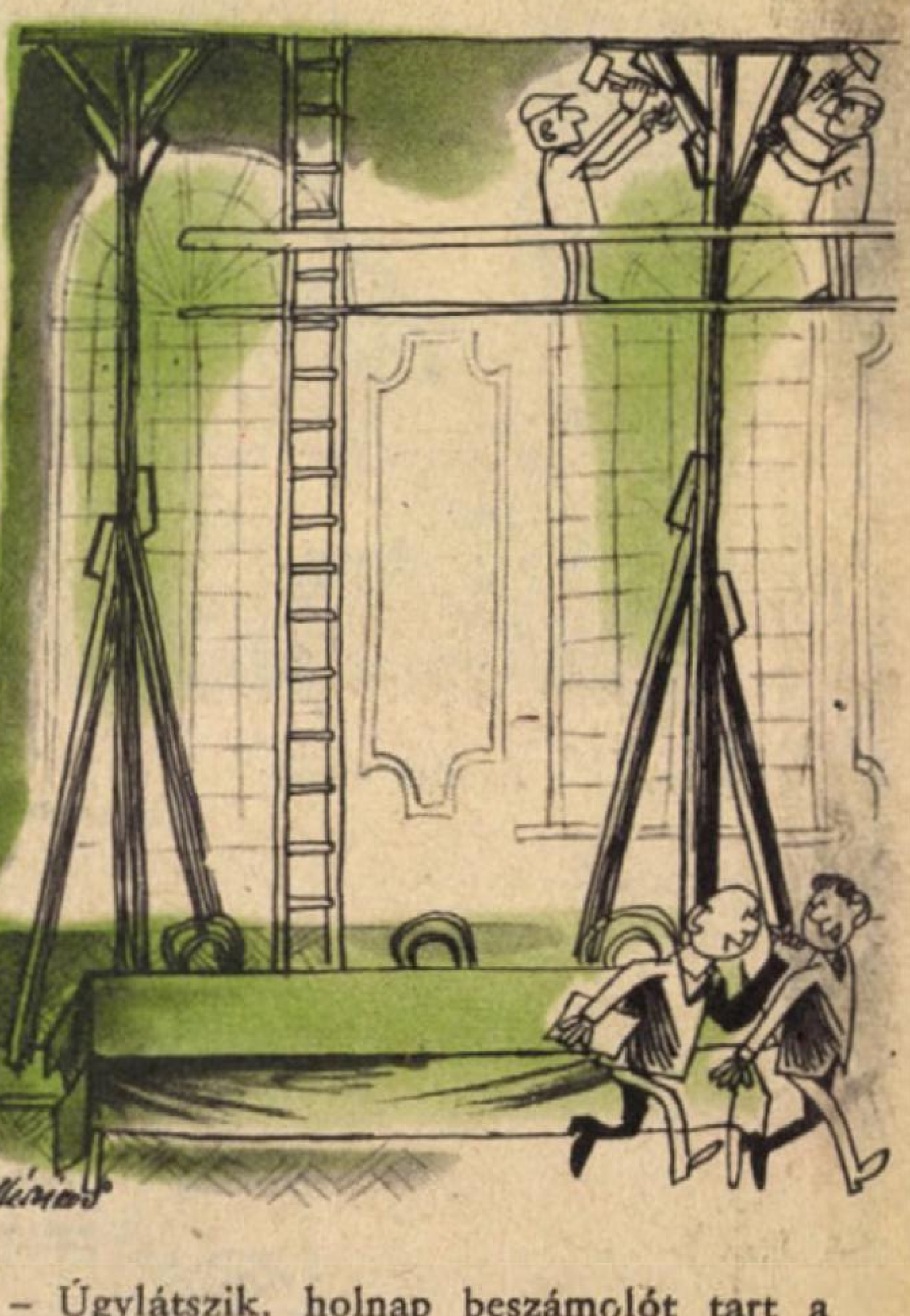
– Én csak azt viselem, ami illik az egyéniségemhez!...

HORDOZHATÓ „HAZUGSÁG-GÉP"

Az amerikai gépesített lélektan figyelemreméltó készüléke a hazugságjelző gép, röviden: hazugság-gép. Lényege az, hogy a gépben ülő egyénnek hazugság esetén felmegy a vérnyomása. szaporábbá válik az érverése, verejtékezni kezd, s a gép mindezt kimutatja. A gyakorlat viszont azt mutatja, hogy ártatlan és becsületes embereknek a legőszintébb válaszaik közben is felszökik a vérnyomásuk, míg a nyugodt idegzetű, megátalkodott bűnözők legszemérmetlenebb hazugságai sem billentik ki a gép mutatóit.

A „New York Times" szaigoni tudósítója most azt jelenti, hogy a Dél-Vietnamban működő amerikai hadsereg ún. hordozható hazugsággépet alkalmaz. Máris kitűnő eredményeket értek el vele. Egy dél-vietnami katonáról megállapították, hogy „kommunista ügynök", egy másik „bevallotta", hogy rokonszenvez a partizánokkal, egy harmadik pedig „elismerte", kapcsolatban áll velük. Vajon ha az amerikai parancsnok beülne a készülékbe, és kijelentené, hogy Dél-Vietnam szabadságát védi, nem robbanna szét a masina a mértéktelen megterheléstől?

Födémerősítés a nagyteremben

– Úgylátszik, holnap beszámolót tart a főnök...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.2577 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504